

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2012

АЛМАНАХ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО[®]
медиа партньор

**Алманах „Нова българска литература Пое-
зия‘2012“**

Copyright © 2012 Фондация „Буквите“

© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 978-619-154-010-5

ПОМЪДРЯВАНЕ

На Г. Драмбозов

Понякога
по нас връхлитат дни,
със стойност равносилна на години.
Но те са изпитанието ни...
Би трябвало да ни направят силни.
Би трябвало?
Би трябвало, ако
след всяко зло не следва вече друго.
А ти си потърпевшият и то
без никаква вина или заслуга.
Но, няма как.
Животът е – Живот.
Такъв,
какъвто трябва да се случи.
Двубоят с него е по същество
урокът, който трябва да научим.
Разбира се,
че губим в тоя бой.
И загубата обяснява всичко.
Накрая знаем
как, защо и кой
от теб - човека
е направил личност.

РАЗДАВАНЕ

С прегръдки ме предадохте, нали...
Не вкупом – изведнъж, а постепенно.
И с грижата по-малко да боли
изтисквахте каквото имах ценно.

А аз живеех с максимата, че
блажен е тоя, който се раздава.
И всеки получаваше парче,
каквото той реши, че заслужава.

Сега съм сух, изстискан стар парцал,
способен вече само да забърсва.
Захвърлихте го. Беше се раздал.
Използван. Непотребен. И нетърсен.

Дори и да крещя – предаден съм,
не чакайте да кажа – съжалявам.
Преследвах блян, но не живях на сън.
Все още имам нещо да ви давам.

ИМАХ

Имах много любви
и капризно сърце.
Имах чувства греховни
и душа на светец.
Имах тежки раздели
с нежни леки жени...
Спал съм в чужди постели.
Брал съм глад много дни.
Имах верни любими.
И неверни мечти.
Куп приятели имах.
Имах всичко почти.
И от всичко по много.
Много нещо затрих.
Гледах все да помогна,
не заставах в страни.

Но сега щом погледна
зад гърба си, назад,
днес на младост съм беден,
на години - богат.
Цял живот съм се люшкал
между святост и грях.
Пръснах всичко до шушка.
Почти нищо не сбрах.
Но не гледам със жалост
на късмета нелеп.
Той отиде нахалост.
Имам днес само теб...

ОСЪЗНАВАНЕ

Не те виня. И ти не ме вини.
Или какво пък... Както си решила.
Ако грехът е болка за едни,
за други е като омайно биле.

Приспива съвест. Къса жива плът.
И свикваш с него, както свикваш с дрога.
Ти може да си ангел, но грехът
поне за миг те приравнява с Бога.

И вече богоравни, други сме.
Не по-добри, а по-задоволени.
Приели сме, че любовта не е
необяснимо чувство, а потребност.

Пресмяташ всичко. Като на пазар
все преценяваш загуби и ползи.
И свикваш със битака в теб, макар
че още нощем съвестта те гложди.

И все ти липсва първата, нали...
От спомените чувстваш се неловко.
Понякога се мразиш, че си ти,
макар и в променена опаковка.

Оглеждаш се за нещо по-преди,
останало от кратката ти младост.
Но няма нищо. Гадно е. Боли,

че всичко свято вече е фасада.

Не ме вини. И аз съм променен.

Годините и мен не пощадиха.

Опитвам се да бъда откровен.

Дано да си разбрала, че сгрешихме.

ДУХОВНА ИМПЕРИЯ

Огледален, модерен е днешният свят.
Магазини с лифт. На старинни колони.
Но животът тече – вечно жив кръговрат.
Антични скулптури, корниз, грифони.

Колко лукс в днешния делничен свят?
Музика, дрехи, безкрайна мизерия.
Казват, че Пловдив е град - благодат.
Сърцето на Тракия. Част от Римска империя.

Но съм тъжна, самотна далече от теб.
Самотата не иска ни плетка, бродерия.
Не исках да бъда част от неистов вертеп.
Търсих твоята нежност в духовна империя.

Търсих обич и дух, страст, висота.
Нежен свят на поезия бе моя заръка.
Този свят бе горчив с красота, самота.
Тежка дан на влюбен от съдбата сторъка.

Толкоз лукс, а монета самотна в джоба звъни.
И какво че стоя до старинен грифон?
Край мене просяк се моли със жални очи.

Сама сред лукс, трептят сетивата във стон.

Че какво е империя духовна без теб?
Без нежния плам на телата в зората?
Като волни коне да препускаме в степ,
вдъхновени от порива див, озарен на душата.

СИНИ ФОНТАНИ

Грее синята струя небесна в зората.
Пръска струи игриви, лъчисти, добри.
Пръска синята ведрост пред Общината
фонтанът във Пловдив със сини води.

Нейде твоят брат в Румъния пръска червено.
Цвят на кръвта, на огнена страст и любов.
Вечерните крушки светнали светят в червено.
Душите настройват за нощната страстна любов.

Но в Пловдив грее фонтанът с небесното синьо.
Гледат го хората с нежния Предвеликденски зов.
Барокови сграда на главната, така е красиво.
Древен град, издържал на войни и любов.

Аз във „Дримса“ ги гледам отгоре щастлива.
Пръскайте в хората своите сини зари!
Музика гръцка край мене звучи и прелива
и ми връща младежките, смели мечти.

Красете фонтани на Пловдив красив шадравана!
Лей се музика празнична с пролетен зов!
Нищо, че още боли ме кървящата рана.
Днес съм жива до Вас! А това е Любов!

НА САМОТНАТА МАСА

Ти цветът си с широки, красиви листа.
Аз съм цвят с нежно тънките листи.
Към небето растат със прекрасна мечта.
Тук бележник в „Дримса“ разлиствам.

Да запиша под музика нежна за теб
в миг избликнали чувства обляти.
Да се нося с крилете на гълъб във степ.
На морска птица с мечтите крилати.

Да сме двама с прекрасната наша мечта.
Със лъчите, горящи в зората.
В сребърен блян да лелеем в нощта
със страстен порив, изгарящ душата.

Този блян... Нежна музика. Вечер. Сама.
Изпита плаче кафяната чаша.
Столът празен до гордите твои листа.
Пиша стих на самотната маса.

Лист потрепва. Сякаш казва ми в миг,
че ще седнеш до мене – отсреща.
А душата въздъхва в смълчания вик:
- Колко време живеем без среща?

ГОРДИ ДЪРВЕТА

Две дървета сме с тебе събрани,
но на връх – зъбер гол, ветровит.
С тебе в радост, с болящите рани,
през живота вървим страховит.

Защо не бяхме във райска градина?
Или в парк сред лехи от цветя?
Тъй ще мръзнем докрай, до Амина,
в таз злощастна, нелепа съдба.

А сме горди със нашите листи.
Сенчест покрив сме в лято за всеки.
От ръцете ни – клони – лъчисти,
плод ще даваме вкусен навеки.

Тъй сме горди, сублимни, единни.
Остър зъбер – живота суров.
Две дървета със чувства старинни.
Съд за вярност и вечна любов.

НЕОБРАНИ ЛИПИ

Плачат дървета над мене – необрани липи.
Цяла зима в мечти са копнели за цвят.
А невежият свят за цвета неграмотен си спи.
И плаче липата небрана, натежала от жад.

Кой е учил народа какво е дочакан пролетен лъч?
Да запее в листака зелен кукувица?
Че си жив след зима сурова в предпролетен звън?
Под стряхата родна да кацне прелетна птица?

Да дойде цвят на кокиче, минзухар и зюмбюл.
Да разпукнат листа от пъпките, свити в дървета.
Берачки във утрин да късат розите – гюл.
На природа разпукнала да слушат в устрем завета.

Но народът невеж. Тъпче цяра от Бог, лековит.
Тъпче билки целебни, цъфнали с обич в тревите.
В аптеката с болка оставя нелепи пари.
И плачат небрани с цвят неоткъснат липите.

Плачат майки. Плачат скръбно нещастни жени.
Недолюбени ходят и с празни утроби в ждрелото.
Не знаят какво е богатство чай от уханни липи.
Държавата бедна, а необран е цветът от дървото.

ДЕТЕЛИНА

Аз съм просто детелина.
Толкова съм сепла.
Три листа си имам,
но не съм щастлива.

Крия се в полянка,
кой ще ме намери?
Търси се листо четвърто.
Уж било - вълшебно.

Пълна съм с надежда,
хората зоват ме.
Който приближи ме -
бяга. И се мръщи.

Четири листа.
Една от нас си има.
Толкова могъща.
Просто е щастлива.

ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА

Гледам през прозореца на дните ми.
Облаче на любовта.
Пухкаво и бяло, и лъчисто.
Свежест в утринна роса.

Пяна се топи във пясъка.
Вечност в нищо се превръща.
Природата ни се присмива алено.
Тя е тук, а ние - гости.

Толкова е маловажно всичко.
Просто път зелен. Или пък два.
Но все едно.

Скали ме гледат достолепно.
А аз стопявам се.
Като вълна.

ПОРТОКАЛЕНИ СПОМЕНИ

На дните ми
водопадът свърши.
Портокалени спомени -
аз търкулвам.
Имах надежда за изгрев.
Залезът скри песента ми.
Защо черна завеса се спусна?
Защо все така се търкулвам?

Портокалени спомени
тежко идат...
Отиват си - за последно сбогом.

* * *

Розов хълм е лунатик.
Гларус ласкаво ме мами.
Тичам, тичам, всеки път...
една оптическа измама.

Рехав смях ме буди от забравата.
Кикот в мрежи ме залива.
Измъкване не чакам
аз от болката.
Животът - реалист остава.

Нося мрежи в син лазур.
Русалка съм и спя в морето.
Брегът не носи блага вест.
Защото всичко там
човешко е. И грешно.

ТАЗИ ВЕЧЕР

Тази вечер излизам
на площада. За да те срещна.
Кафявият ми шлифер
е дъждовен. Петък е.
И вали вълшебно.

Ти си отишъл (някъде) другаде.
Знам го. Но те чакам разтърсена.
Наивно разтварям чадъра си.
Като прилеп. Зловеща съм.
Видение. Ранобудно.

Тази вечер очаквах
да дойдеш. И да поемеш
целия (този) дъжд.
В песента ми.

Но ти пак не разбра
текста... посрещна ме
другаде. И обичаше мен!
Лудо.

Тази вечер сами сме.
И търсим се. Неизбежно.
На двата бряга вторачено
се споглеждаме.

Но е късно.

СЕЗОННО ВЯРНА. ЛЯТНА

Прилепна лятото по мен,
надянах го със нежни пръсти,
целуна ме, знам бе съдба
не исках, не можех да го пусна.

От дъха му вятърът запя,
погали ме, но аз бях лятна
фантазия, любов до край
обещана бях и бе прекрасно.

Потъна слънцето във мен,
прилепна лятото горещо,
бях пясъчна, бях влюбена жена,
сезонно вярна. Лятна.

МОРСКИ ТРИПТИХ

Раздаде вълнолома от грохота на вятъра,
на птиците оплака се от бурята в душата си,
разпръснаха вълните сълзите от бурята,
усмихна се морето, олекна му от чужди помисли.

Тъгата с която запристъпвах днес на плажа,
изгуби се във водевилния, неистов вик на гларуса,
разби се в зъберите на скалите дремещи
и ги събуди, облени от съсъка на пяната.

Запръска дъжд и той полегна си на пясъка,
направи улеи и капките си в тях замята,
протегнах длани, да измия с тях остатъка
от мислите си тежки, от фалшиви думи и приятели.

И само след минути слънцето отметна облаци,
и над морето полетя дъга, от нежност изтъкана,
надвеси се над плажа и докосна залеза,
раздаде от цветовете си - усмивки тя на плажа.

МОЯТ СВЯТ... ПОНЯКОГА

Моят свят е пълен със дъжд,
с пясъчни замъци и въздушни шлюзове,
имам нужда само от миг
и от мен ще потече река, пълна с илюзия.

Ще завали ей така при ясно небе
и от капките бликнали ще посинее морето,
ще боли, догде до край изцеди
целия свят от дъжд в сърцето ми.

Над света ми тогава ще излезе дъга
пъстра, на капки прекрачила свода,
от която ще отболи добрата нега
и дъжда, оставил локви в душата ще си отиде.

ПАНОПТИКУМ ЗА НЕЯ

Под ресниците ми капе тъга
и приспива мечтите ми бледи,
нощта е спряла и няма луна,
а морето със сол е прияло.

Дъждове са се спрели във мен
и земята се пука от суша,
а любовта не иска да си върви
и боли ме, боли до полуда.

Нямам сълзи, а цял звездопад,
който стели се навън над градчето,
пристанът светна, озарен от звезди,
онемя лятото и в мене заседна.

Под ресниците ми тъгата поспря
и заминават мечтите ми с нея,
нощта заплака, появи се луна
и запратих любовта си по нея.

ПО ЕСЕННО САМОТНО

Изви гръбнак денят и заваля,
накупчиха се облаци безцелни
застина вятърът, потрепнаха листа
и се изтърколиха от клоните си бледи.

Дърветата оголени до кокал,
проскърцваха от влагата до дънер,
земята се отпусна в дрямка и заспа,
ухаеща на златокоса есен.

Септември бе и пожълтяваше светът ,
а лятото бе взело си прегръдката,
морето скиташе вълнисто към брега,
небето бе оловно, по есенно самотно.

НА ПРАГА

Ех, Любов, ти пак ли ме подмина...
Уж отново в нощите ми спря.
Стъкна огън в старата камина
и звезди разсипа в пепелта.

Беше празник твоето завръщане.
Помниш как отключих ти вратата.
Влезе плахо в тъжната ми къща,
а ми се отдаде без остатък.

Беше земна, беше много истинска.
Вярваш ли как стопли ме дъхът ти?
А оказа се една измислица...
Наслади се... И пое си пътя...

Накъде пак, блуднице нещастна,
пак ли чужда топлина ще просиш?
Мислех си, че вече си пораснала.
Но остана жалко недоносче...

Е, върви, щом искаш да избягаш.
Бързо свий след този прашен ъгъл.

.....

Любовта ми се подпря на прага,
но не влезе... Нито пък си тръгна...

ЖЕНАТА НА ПРАГА

Тя ме спря и поиска ръка -
да ми гледа. Така ме подмами.
Беше слаба и крехка жена.
И приличаше много на мама,

там от снимката, дето в нощта
баба тайно за миг ми показа.
После баба когато умря,
някой старата ракла изпразни.

След години от спомена кратък
не остана дори и въздишка.
Аз се гмурнах в живота. Нататък
всяко връщане беше излишно.

Само някога, в сънища скрити,
до леглото си стъпки очаквах.
И със болка, взривила гърдите,
лягах, свита до старата ракла.

Без сълзи... Днес жената на прага -
като в детските приказки бяла -
към лицето ми с пръсти посяга.
Но виновно ги скрива под шала...

И си тръгва, съсипана, няма...
Безнадеждно се стапя във мрака.

Боже, колко прилича на мама!...
Не я спрях.

После тайно заплаках...

СЪН

Какъв прекрасен сън! Ти бе до мене.
Танцувахме във вечер звездопадна.
Потъвах във очите ти зелени.
Пак бяхме лудо влюбени. И млади.

Скандално млади... Беше друго време.
Тогава всичко беше позволено.
Отхвърляхме и догми, и проблеми...
Дори морето беше до колене.

Дори тревата литваше нагоре,
за да ни скрие в топлата си пазва.
А вятърът - съюзник непокорен -
притихваше - съня ни да опази.

Прекрасен сън... Събудих се отдавна.
Самотна вегетирам цяла вечност.
А в нощите към теб се устремявам,
но земното притегляне ми пречи.

Крилата си не смогнах да опазя...
В деня нагазвам с тромави обувки.

...Една звезда увисна на перваза
и ми донесе твоята целувка.

КРИВОТО ОГЛЕДАЛО

*„Не остарявай, Любов!“
Недялко Йорданов*

Остаряваш, Любов... Ще ти дам огледало.
Погледни си очите - безразлични и пусти.
А лицето ти - вече тебеширено бяло.
Тъжна маска на клоун, със пречупени устни.

Остаряваш и крачиш. Непривична. Унила.
Все към пътища равни сочат твоите стъпки.
Не прескачат огради, не се спъват в бодили...
Не замръкват разумно. А осъмват безпътни.

Осъзнай се, Любов, ти все още си жива!
Огледалото прашно разтроши на парчета.
Не поглеждай във него. То е старо и криво.
Замъглено. Не вижда как ти свети лицето.

Повдигни рамене и обуй си токове!
Ще ти бъде от полза малко блясък в очите.
Чак тогава със тебе ще се срещнем отново -
ти - пулсираща, властна.

Аз - излязла от ритъм...

ПЕПЕЛЯШКА

В живота си останах Пепеляшка.
Не се изпълни древната магия...
Не се превърна тиквата в каляска...
Пантофката не смогнах да открия...

Край пепелта на старото огнище
останах, свита в роклята си груба.
Очаквах много, не получих нищо.
А туй, което имах, го изгубих...

Поспираха се принцове фалшиви.
Излъскани. Напудрени.

Обаче

конете с неспокойните си гривни
изхвърляха излишните ездачи.

Един замръкна в малката ми стая...
Ще го пробудя с вятърна целувка.
И ще го пратя вдън гори потайни -
да търси стъклената ми обувка.

НЕИЗБЕЖНО

Щурци захапват залеза,
горчив от привкуса на есен.
Ревниви раци се спотайват
сред подмолите в очакване
да уловят суетната луна.
Луд кон пришпорва вятъра от запад
и разтъжава тополите по път.
Треви подемат ритъма в листата им
със своите зелени кастанети.
Опънати тетиви са мостовете
над влюбени в дъжда реки.
Осите замижават сладостно
като подслушват бременни лози.
Земята е опалената пещ на Космоса,
в която се изпича хлябът на живота.

АКО СИ ТРЪГНЕШ СЕГА...

Ако си тръгнеш сега,
няма да спре да вали
и ще дадеш знак на Всевишния,
че е дошъл краят на времената.
Тогава и слънцето
ще смени обичайния път,
за да не види Апокалипсиса.

Ако си тръгнеш сега,
земята ще наклони своята ос,
полюсите ще застанат обратно
и небето ще стане земя.

Ако си тръгнеш сега,
всички огледала
ще се счупят,
за да запазят формите на света.

Ако си тръгнеш сега,
солта в очите
ще стигне за ново море
и някой отново ще скрие
скрижали в пещерите наоколо.
И отново в тях ще пише:
„Не пожелавай жената на ближния!”
Готов ли си да се възправиш на Арарат
и да запиташ:
– А каква е волята на жената, Господи?

ДУША

Душата ми тежи 43,
измерена във сантиметри.
Зоват я странни светлини,
които пишат звездна стенограма.
Опитваме се цял живот
притеглянето да рушим,
с което в плен сме на земята.
Преди да разберем,
че със „криле“ оказва се душата.
Тунелът странно ни зове
и шеметно ни шепнат световете.
Не свършва всичко с теб и мен,
за всеки случай, днес ти подари ми цвете!

ЖИТНИ КРЪГОВЕ

Земята е плешива и е няма
от тревога по нас.
Пуска ни грама
след грама
върху житния клас.
Но не разчитаме тези послания
на междупланетарен език.
Глухи сме за предсказания,
кодирани в древния мит.
Ще станат безводни градините,
фонтани ще бликнат в пустините.
Ще се преобърне небето,
без опори останало.
Ще пренапишем глава Битие
на Светото писание.

АВГУСТ

Небето е солено
от целувките на вятъра,
а пясъчните облаци са натежали
от мокрите криле на чайки.
Чадърите са празни люлки,
в които се люлее есента.
Сънува дюли хоризонтът,
отгатнал първата мъгла.
Щурци настройват си цигулките,
за да разпеят ореховите листа.

БАЛАДА ЗА МУЗИКАНТА

Сънуваше блестящи сцени,
триумф пред публика, конкурси...
Днес свири в подлези студени
и си мечтае да закуси.

Така минава му животът,
но ето, че се случва чудо:
трохите се превръщат в ноти,
оркестърът засвирва лудо.

В стомаха свирят сто цигулки,
в главата му чинели бият,
пред погледа кръжат светулки
и кучета протяжно вият.

Отново свири той на сцена
симфония необичайна.
Не чу тревожната сирена
и констатацията крайна.

Трупът набързо бе отнесен,
за него никой не заплака,
но там - в оркестъра небесен -
мечтата му с любов го чака.

МОЛИТВА

Изпълни църквата камбанен звън,
прекръстихме се със „Христос воскрес“;
отново поздравихме се отвън,
в дома си всеки свещ отнесе.

Разпятието в църквата виси,
Христос от него скръбно наблюдава.
Духа човешки той да възкреси
от двацет века се надява.

На празниците правим показно
и пак подкарваме я, както знаем.
Сега се моля само за едно:
Да не настъпи време да се каем!

БОНЗАЙ

Напъна се един бонзай
с дърво високо да се мери.
Не му достига ръстът май
и целият от гняв трепери.

Намисли хитроумен план
как с „конкурента“ да се справи
и писна като недоклан:

- Махнете го! То сянка прави.

Не стигат слънчеви лъчи
до нас - цветя, дървета, храсти... -
потри разплакани очи:

- То ми попречи да порасна.

Зашушна старата гора:

- Не си дърво, не си и цвете...

Бонзаят гръмко изрева:

- Я млъквайте! Аз съм и двете!

Разнесе се сподавен смях,
подет от всички горски твари.

Разсмяха се в едно със тях
специалисти градинари:

- Дърво да бъдеш, не мечтай,
със тия коренчета тънки.
Бонзаите са само, знай,
манипулирани издънки.

Не си и цвете - не цъфтиш
и не ухаеш като цвете,
не можеш да ни изцериш...
Барбар си Петко със мъжете!

Създателите ти сега
какво ли биха обяснили:
че си направили шега
или сериозно са сгрешили?

ТАНЦ

Танцувам танца вихрен на живота
безспир, не мога да отдъхна даже час.
Понякога прибавям своя нота,
но музиката, сори, не поръчвам аз.

И много често в ритъма ù бесен
обърквам стъпките, почти изгубвам сваяст.
Животът ми си има своя песен
и в танца води ме с неоспорима власт.

Утихвам, неговите стъпки следвам
и вече двамата танцуваме във такт.
Във танците все повече напредвам,
но всеки танц си има край – известен факт.

Бих искала, когато дойде краят,
не скръбно шествие след мене да върви
(дали е скръбно – само Господ знае),
а да пристъпва в ритъма на “Се ла ви”!

ОСЛАНЕНА ВИШНА

/на Д.И./

Дали за мен,
или от мен,
една въздишка тежко се отрони!
В априлски ден
дъх вледенен
се спусна върху вишневите клони!

Разцъфна Тя
и засия,
но злото бързо радостта спохожда!
Дали слана,
или сълза,
попари неродената ѝ рожба.

Дали слана,
или тъга,
по онзи, който с обич посади я...
Днес той е прах,
а тя е страх,
безсилна пред природната стихия.

На пролет пак,
по таен знак,
разцъфнала, с надежда ще потрепне,
че някой ден,
смирено в мен,
сърцето ми молитва ще прошепне!

БУРГАСКА ПРИКАЗКА

Един самотен гларус, посивял,
под звуците на морски сто пиана,
приседнал бе на плажа опустял –
отпиваше замислен морска пяна.

На пръсти приближих се, но от страх
да не изчезне от брега безследно,
пред погледа му любопитен спрях,
с очи той ме прикани да поседна.

Приглади пооскубани пера,
суетно, сякаш мускули премери,
опита се – така и не разбра,
кой вятър ме довея през септември.

Но явно от вълните бе пиан,
с небивалици взе да ме омайва,
че бил душа на морски капитан –
сирена аз, която се разкайва!

Усмихнах се! Не ти повярвах, брат!
Не си мисли, че ми минават тия!
На гларуси не вярвам в този свят,
не вярвам и в любовната магия!

Надлъгвахме се дълго – близо час,
докато мрак се спусна от небето,
а слънцето за „лека нощ” Бургас
целуна и се притаи в морето!

След туй... Една предателка – вълна,
в нозете ми се стрелна разпенена,
и в миг превърна моята снага
във рибешка опашка на сирена...

В зори потеглих пак към моето Аз,
но скътах свидни дарове в сърцето –
една вълшебна вечер от Бургас,
самотен гларус, залез и морето!

БЯЛА ПЕСЕН

Като бяла,
невинна надежда,
Бяла пролет
връхлита света!
Бели облаци -
бели въздишки,
се надбягват
със бели ята!

Бели ручей -
бели артерии
на земята
във черната плът,
пак преливат
живота извечен...
Бели стихове
в бяло звънят!

С позабравена
тръпка предишна -
бяла истина
в черния двор,
бяла булка
е старата вишна,
чудна лира
е нейният ствол!

И от всяко цветче,
снежнобяло,
се отронва
един нежен стих -
дар безценен
за южния вятър -
своеволния
неин жених!
Бяла Пролет,
но в себе си крие
върху вишневи,
бели крила,
зад невинното
призрачно бяло
невидимата
цветна дъга!

Не заспивай
сред вишнево бяло,
прегърни
многоцветния свят,
Синемора
изпивай изцяло -
на надеждата
родният брат!

Нагази
сред пожари червени!
Превъзможнеш ли
земната плът,
нажежени -
до „бялото” вени
ще те върнат
на верния път!

И когато,
пречистен до бяло,
като вишна
светът разцъфти,
знай -
започва се ново начало -
и началото
пак ще си Ти!

ПУЛСЪТ НА ДУШАТА

Износи вечерта последната
си дреха.
Думи – есенни голи слънца -
пулсират в душите ни.
Търсим шепот от звездна трева
за потънали в пясъка нощи.
С белег по пръстите
погалваме утрешни рани.
И тръпнем.
А капчукът облича през шепи
Дъждовни илюзии.

БЕЗ ДЪХ

Потопи фаталния петък
в блясъка свенлив
на дъждовете.
И всички съдбовни петъци
завий с наметало небесно.
На съботите завържи
червен конец,
да не стига душата ти уроки.
В неделя отвори широко
прозореца,
че е за кратко чисто небето.
Превърни понеделника
в люляков шепот –
да съм чакано мъничко цвете.
Вторника подари на птиците
и на всички,
които с криле се прегръщат.
Сряда и четвъртък са дни
на пречистване,
в тънки листа тишина
превърни се.
И остани.

В БЕЗКРАЯ

Не ми се пее,
щом сляпа е зората
и клонките от болка
закуцукат.
Не ми се пее,
когато прилепите
страдат
и с топлите очи
разкъсват здрача
по листата,
оставили без багри
утринта. Защо?
Поглеждам слънцето,
на лъч се залюлявам,
прониквам през стената
на плача.
Разпръсквам сълзите.
Потъвам във безкрая
и пея, пея.
Връщам си света.

ТОПЪЛ ЛЕД

*„Извалял се е снега,
натрупал се е до небето...”*

Разчупвам парченце
по парченце от леда
и вървя под замръзнали
дървета.

Може би съм смахната,
че натроших Вселената,
че пращинка скрих
от мисълта за греховете.

Магичен скреж е бялата
пътека до небето –
наметни ме с пелерина,
че е мразовито времето.

Блясъка на синьото
пръстен е извалял.

Постели ми топъл лед
от бездихания...

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Този кротък февруарски сняг
рисува пощуряло лято сякаш.
До недостигнатите чувства
остават преброени стъпки.
Нежността, нахлула във вените,
е най-топлата постеля за нощта.
Растат часовете.
Промъкват се през миглите на
времето.
И ни събуждат.

СИЊО ДЕТСТВО

Лятото препусна във косите ми,
с бриза палав в очите ми се спря
и целуна ме със хилядите песъчинки,
които плажът пазеше ревниво на брега.

В синьото политна гларус ранен,
над града разпери своите криле
и усмихна му се утрото, събудило
слънцето, изгряващо от своето легло.

А морето завивката си синя вдигна,
щом лъчите огнени го зърнаха то засия
малки рибки се протегнаха лениво,
новоизлюпен рак се показва на брега.

Лятото препусна в мен и завладя ме,
морски бриз разроши моите коси
и оцвети в синьо моето безгрижно детство,
синя станах аз, крилати моите мечти.

ЗВЕЗДАТА В МОЯ ЖИВОТ

Затворих очи да хвана небето,
а то потъмня, като черна дъска
една по една /като букви/наслагах звездите
да изпиша най-обичното име със тях на света.

За удивителни сложих два - три цвята,
златното взех от луната с кривия рог
да блести, да се вижда ярко в тъмата
погледни и ти горе - ще го прочетеш ли на глас.

Мама! Четири букви, две срички само,
изказани просто колко много значат за мен,
топла прегръдка, ласка голяма,
вселена цяла за мен в труден час.

Спокойно море и буря закрилница,
приятелка нужна в най-труден момент,
обич до крайност и нестихваща нежност,
това е звездата във моя живот.

МОЕ ЛЯТО СИНЬО, МОЕ ВЪЛШЕБСТВО

Протегнах ръка и хванах небето,
а то порозовя, настъпваше ден,
бе лято горещо и синя луната,
морето пееше в синьо песен за мен.

Красиво изгря от него, лъчисто
слънцето жарко, настъпваше ден,
ваканция чудна, неземно богатство
ме чакаше, кратка за жалост за мен.

Захвърлих уроците, тренировките даже,
за няколко дни бях просто дете,
което във синьото лято лудешки
се хвърляше живо, че бързо расте.

Сред вълните вълнисти, от слънце облени,
на плажа забравих пируетите в миг
и чувствах природата близка в сърцето,
плувах до тъмно, докото не останах без дъх.

А в август, топлият, любимият август
пораснах и станах голямо дете,
в прохладата на Странджа планини покорявах
и дишах въздух безценен, от гората роден.

Мое синьо лято, мое вълшебство,
завинаги в мен остани, не тръгвай, поспри,
гали ме понякога, напомняй с дъха си
за морето, за Странджа, за моите мечти.

НА СЕЛО

Честит 90 г. юбилей, пра-бабо

Обичам лятос пак да се завръщам
във бабината къща, със лозата,
с мирис на оджак и на семид да ме прегръща,
с топлите си длани, напукани от старост.

Под ореха столетник обичам да заставам,
да слушам как шуми вятърът в листата
на софрата, която баба ми нарежда
под клоните му стари и запява.

Обичам и лозата, младост що не помни
и сочното ѝ грозде, капещо в ръцете,
и глъчката във двора, и тигровата Сара,
и Джеса, моето овчарско куче вярно.

Обичам лятос пак да съм на село,
във бабината къща, със лозата,
с мирис на семид да ни посреща
пъргавата 90 годишна пра-баба Славка.

ЖАЖДА, ДЪЛГА КАТО ПЕСЪЧЛИВИЯ БРЯГ НА МОРЕ

В тюркоаза на косите ти
заплитат рибите
хрилете на задъханите дни.
Сънувам те нощем, море,
когато пълзя по жаждата
на прокълната земя -
лабиринт от напукана суша
и не знам откъде съм влязла.
И защо.
Не знам дали ще оцелея.
От нишката на Ариадна
времето - паяк -
си е оплело мрежа
и се люлее
на една дълга минута.
Сънувам те денем, море,
докато чертаят стъпките ми
картата на един живот,
по която бъдните
ще разчитат моето минало.
Сънувам с отворени очи,
а златната рибка
потрепва в джоба ми.

Хиляда и едно желания,
а право само на три...
Протестирам!
И отплуват облаците - риби
към едно море без бряг.

БРОДНИЦА В ЧОВЕШКИ ДОМ НЕ ВЛИЗА

Тази нощ луната - бяла сова -
изкълва последните ми мисли.
В погледа ѝ стинеше отрова,
а кръвта ми потъмня нечиста.
Бродница съм, слънце, жълтоока,
ти недей ме следва, не умирай,
че в душите - кладенци дълбоки -
пада дълго болка и не спира
вой протяжен на вълчици диви
да бродира мрака на дантели -
паяжини тънки, синьо-сиви.
Крият се копнежи, непосмели
мъничко Съдба да си откраднат
и запалят своите свещици,
ще се спънат, зная, ще пропаднат,
плът ще късат черни улулици.
Нямам гребен, ходя босонога,
тежка ми е бялата ти риза,
дъх да си поема... ех, не мога!
Бродница в човешки дом не влиза,
че ще побеснеят всички псета
и луната цяла нощ ще лаят,
докато разтвори се небето
и я скрие. Ето, виждам края -
просветлява. Трябва да си ида.
Ти, недей! Не ме докосвай бледен,
че в душата ми ще те зазидам
и как гаснеш мълком ще те гледам.

КОГАТО ЗАПЛАЧЕ КУКЛА

Аз съм счупена кукла
Уморените часове
слагам да спят
в кутийки кибритени
Разсипана захар -
минутки
кълве
сивата птица
на измислените ми
спомени
Аз съм счупена кукла
Непознато дете
рисува сърце
по гърдите ми
пукнати
Но пластмасата реже
Капчица ще се стече -
маково алена кръв
на невинното
Куклите не плачат
С нарисувано сърце
как да те обичам
и как да съм истинска
Загръщам празнотата си
в меко нощно небе -

нежно и фино е
като воалите булчински
Танцувай със мене
и върти ме
Върти
Целувай кармина
на устни изписани
В душата ти трън съм
но мълчи - не личи
А може би всичко това
е измислено

НОЩ-НЕВЕРНИЦА КРАДЕ СЪНЯ МИ

Пак осъмнах, мале.

Недоспала

нощ налива вино

в тънки чаши.

Зазорява.

Време за раздяла,

че от тази близост

май се плашим.

Тя ще стихне

на деня в прегръдка,

аз съня си

ще потърся бледа.

Вино гъсто -

дълга, сетна глътка

с билки самодивски,

с привкус меден,

да сладни, опива

и ме носи

до полята с

бели асфодели.

В сън ще ги
погаля среброкоса,
а лодкарят,
дяволи го взели,
нека гледа
гневно-вцепенено,
че отново
стари догми газя.
На ръба е
толкова студено,
там се сливат
обич и омраза.

.....

Пак осъмнах, мале.
Ти, прости ми!
Дълги нощи,
дни - кобили луди.
С мислите си
мълком целуни ме.
Майчина милувка
сторва чудо.

ОБЛАЦИ- ГОНДОЛИ СИВИ ОТНАСЯТ МОЯТА ПЕЧАЛ

С орлите няма
да живея
Ела и
донеси ми нощ
В листца на
черна орхидея
дълбае червей
като с нож
тунели фини
и дълбоки -
на лабиринти
коридори
и губя
своята посока
а с времето
страхът ми спори
и расне -
мухоморка гъба
Зелена смърт
Отровно семе
от пръстите на
страст беззъба
се рони
Тишината стене
Накъсва се

на пеперуди -
големи
нощни
черно-сини
Ако заспя -
недей ме буди
В съня ми ангел
ще намине

Димитър Никифоров

БОДЛИВ И НЕПРИЛИЧЕН

В мен няма Аполон да припознаеш.
Сократ от моите мисли не наднича.
Дори с длето и чук да ме дълбаеш,
пак няма на Давид да заприличам.

Със мъдрости не ме надви животът.
Не ми вървяха сложните уроци.
Крадах си изкушения с охота -
подвластен на човешките пороци.

Смутена си и поглед плах извърщаш -
отдавна, мила, мен са ме предали...
Магарешки бодил не се прегръща,
а както казват: кучета го яли.

На пролети обръгнах и на зими.
С изтекъл срок са всичките ми дати.
Сезоните ми - скучно предвидими...
Не съм удобен даже за приятел.

Дори не знам дали си струвам риска -
такъв един бодлив и неприличен,
но ако ти, любима, го поискаш,
до сетния си трън ще те обичам.

БЕЗ АРТРИТНИ КАПРИЗИ

Като строфи митични
се повтарят логично
два сезона със ритъм на шлагерна песен.
И вървим през просото -
все навяко, защото,
по петите захапва ни ранната есен.

Тя потропва с тояжка,
но нехаем хлапашки,
сякаш времето дреме на сянка под бука.
Неразчетени знаци
по цветя и трънаци,
ще гадаят след нас оцелелите тука.

Календарът се чуди
и ни смята за луди -
не стареят мечтите по цвят и по време.
И сме още момчета,
жар в очите ни свети
и животът е кон без юзда и без стреме.

Нека лятото тича
и през пръсти изтича
топлината, която пиляхме за други.
Не сезонно сме млади,
а до гроб сме номади,
прекосили сърцата на чужди съпруги.

И разгърдили ризи,
без артритни капризи,
както веехме някога весел перчема...
Мои мили момчета,
нестарееща чета,
свойто лято помъкнала в есенно време!

ВСИЧКО Е ЛЮБОВ

Светът е полудял съвсем,
сърдито бие със копито.
Платеното е недопито...
Животът е кръчмар серсем.

Но китно кътче от Едем
в сърцето ми за теб е скрито
и заявявам най-открито:
икона си ми и тотем.

Със теб в езически тандем,
за всяка ерес ще нехаем,
в прегръдка щом се очертаем.

От мигове ще оплетем
за всички догми бял покров,
защото всичко е любов.

МОНОЛОГ

по Добромир Тонев

Навярно ще се видим с тебе в Ада
и няма да те сбъркам с твоя двойник.
Не ме огря в конкурса за награда
с жалеината ми ода за покойник.

Тук зимата отново бе студена
и зъзна като Йети сам - минорно,
и любовта ми с НЕК - несподелена,
та топлих се с ракия и със порно.

Измислих си море за цяло лято,
за истинско не стигнаха парите.
Картината е все така позната,
„в мъглицата над детското корито“.

Навярно ще се видим с тебе в Ада,
със стари дънки - майстор и чирака.
А Дяволът да си се фука с „Прада“
и да се пъчи в черното на мрака.

На масата ще седнем с тебе бодри:
- Ела, гарсон, недей и ти се пъчи!
Ракия дай за мене и за Добри,
тук, майна, водопой не препоръчват.

КОВАЧЪТ НА ДУМИ

В оджака на дните, в жарта на живота,
до сламено жълто нагрива словата.
Ковачът на думи кове със охота -
труда си във малкия пъкъл не смята.

Изгаря във огън лицето изпито,
ехти в тишина наковалня неука.
Стените, опушени, гледат сърдито -
ковачът кове, а пък сам си е чука...

Подкови извити и ризници стават
словата, до огнено бяло нагрети.
Ковачът на думи кове и раздава,
калени във тъжните нощи куплети.

Умората рядко в дома му се връща,
замръква самичък със жар във очите.
Ковачът на думи със мъка преглъща
корите на хляба си твърд и мечтите...

Ковачът на думи кове - изковава
от всички събрани неволи надежда.
Дали и по изгрев ковач си остава,
щом сутрин душата му в стих се оглежда...

ДО ЮМРУК КАЯ И ОБРАТНО

Адреналинът ни понеже бе в излишък,
измислихме си поход сред скалите,
Юмрук кая, пронизващ висините,
да покорим всред пот, умора и въздишки.

Потеглихме, макар и зле подготвени,
с главите си да счупим ледовете,
с косите ни да пофлиртуват ветровете,
а гравитацията да ни спъва като котва.

Необратимо като капка в жегата се изпарих,
балансът ми от електролити се размести...
Напсувах лудостта си - в тази местност
да сътворя най-жаркия и изненадващ стих.

ОАЗИС

Изнервена съм, разгневена, дива,
по-пареща съм от коприва.
Съседи сприхави, колеги сиви,
ме дразнят. Искам да убивам!

Едно обаждане и в кафенето
те чакам, без да съм проклета.
Очите ти са езеро, в което
аз съм дъгата пъстроцветна.

НЕПРЕХОДНОСТ

Избрах да бъда динамична и модерна,
в последната минута все успях,
а времето като кафе без захар
ме спъваше несъразмерно.

Днес кожата ми знае как ухае глина
и ме извайваш - съвършена стомна,
на живата вода вкуса запомням
и го разказвам във картини.

КЪМ СЛЕДВАЩОТО ЛЯТО

Меланхоличната прегръдка на нощта
ме връща към неща познати,
към пусти плажове в началото на есента,
към залези, нашепващи за лято.

Все още кожата ми помни лудостта
на татуирано докосване, когато
съблякох меланхолията на брега
и тръгнах с теб към следващото лято.

ЖРИЦА СЪМ НА ЛЮБОВТА

Нощта ме обгърна със сладострастна милувка,
посипа ме щедро с неонова светлина,
на устните си нарисувах червена целувка,
тротоара прекрачих само по токчета и
мини пола.

Аз не съм мъченица безгрешна,
смирено пред икона да се моли,
аз съм онази блудната, грешната,
която по златните улици броди.
Луната ме забули със самодивски воали
и ме поръси със златен пращец,
с бижута от разноцветни корали
гордо пристъпвам със запалена свещ.
Аз не съм благоприлична Мадона,
съжалявам непорочните светци.
аз съм пила от виното грешно
и от познанието на древните жреци.
Звездите ми даряват искрящите си диаманти,
самата аз блестя като звезда,
в душата ми свирят музиканти,
та аз съм жрицата на любовта.

БЪДИ БЛАГОСЛОВЕНА, ЕВО

Бъди благословена, Ево,
задето пренебрегна страх
и очите на Адам отвори
за познанието и така наречения
първороден грях.

Не съжالياвай за райските градини,
ябълки и на земята днес растат
и през всички хиляди години
и чрез мене оцелява
женската ти плът.

Бъди благословена, Ево,
че на змията мъдростта прие
и дори изгонена от Бога,
божественото в тебе
няма да умре.

Не тъгувай за шумящите потоци в рая,
реки и на земята днес шумят,
а някъде високо във безкрая
се раждат птици
и със мен летят.

Бъди благословена, Ево,
чрез теб живее в мен светът
и Дяволът в душата ми лудува,
и чрез мен се раждаш
за хиляден, пореден път.

И всеки ден живея от греха ти,
пирувам на земята със всички си сетива.
Бъди благословена, Ево,
аз съм
достойна твоя дъщеря.

ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Не зная дали все още те обичам,
разделихме се преди много години,
но зная, че искам пак да те имам,
за да разбера защо, позволи ми.

Не те ревнувам от жена ти,
нито от връзки краткотрайни,
но зная, че искам да размътя ума ти
и да открия заключените тайни.

Не те искам завинаги в плен,
а само за миг да те прегърна,
не искам дори да си влюбен във мен,
но в живота ти искам да се завърна.

Не те карам да ми сваляш звезди,
нито дори да си верен,
но зная, че искам да съм в твоите мечти,
дори и да бягаш – неуверен.

Не зная дали ме допускаш до себе си –
аз първата крачка направих,
но зная, че искам да не можеш без мен
и с мисълта си към теб се отправих.

ГРОБИЩЕ

Пресни гробове разгулно пируват със плът,
мъртви души наздрависи вдигат,
празнуват развода със земния път,
а надеждите за рая не умират.

Килим от цветя върху пръстта се простира,
като лазурна дъга след пролетен дъжд,
сълзите рисуват цветна картина,
а красивите врани разпиляното жито кълват.

Гробището днес е цъфнала градина,
окъпана от разплакани очи,
вятър танцува със черна коприна,
ангелска музика в душите звучи.

ПРЕВЪРНАХ СЕ В МОРЕ

Море, вълни и пак море,
безкрайност и далечина
се сливат с хоризонта млечен
и засияват в дивна светлина.
И изгревът изригва в пламък,
аленеят бурните вълни,
а хоризонтът бяга надалече,
заслепява моите очи.

Но политвам като вихър над морето,
на раменете ми израснаха криле,
достигнах хоризонта млечен
и се превърнах във море.

ВЕЧЕРИ

Мъгляви вечери - вечерна пустота,
обвити в сенки, спокойни спят липите,
мастило черно от небето заваля
и черната си мъка в тях разля,
без срам намокри им очите.

Студени вечери - вечерна самота,
небето се намуси и угасна,
ни стон, ни екот в тишината спря,
ни птица в мрака полетя
и тишината в глухота прерасна.

Пленени вечери - вечерна суета,
мастилените дири бавно се отмиха,
на тяхно място яви се утринта,
все още бледа, с цвят на сребърна роса
и взе от студ да киха.

НА МАЙКА МИ

Ранила себе си, ранила същността си
и тялото си крехко на момиче,
проляла кръв, обагрила деня си,
но две сърца създаде - да обича.

И клела се във Господ, във тотеми,
тя новия живот пред своя да избира,
приела и сълзите, и грижите големи,
в нощта да е утеха, а в деня - закрила,
и след години бдение, да чува „Майко, мила...“.

И все е будна, все засмяна,
дори и зимата в косите и да се закърши,
тя своите болки скришом е търпяла,
и своите мечти забравила, привърши
един копнеж, като единствен миг - изтраян.

Ранила себе си, ранила същността си
и тялото си крехко на момиче,
проляла кръв, но приютила във душата си
две сърца, които я обичат...

СЪННА АПНЕЯ

Не дишам,
дробовете ми са някак изгърбушени,
не искат да поемат дъх.

Заспивам,
невроните брезентови разнищват се,
смутени от внезапния ми сън.

Не дишам,
нямам вече място в себе си,
дробовете ми изпълниха се с мрак.

Заспивам
и не мога да възпра от себе си
на страха омаен онзи бяг.

Не мога да заспя,
не дишам,
отнен от друг е моят сън...

ТРОТИЛОВО СЪРЦЕ

Механичен стон отеква
в изтерзаните гърди,
сърце тротилово тиктака
и всеки миг ще се взриви.
Две ръце челични
във кожата се впиват,
букет от рози стича се
и раните завива.

Ухание на ужас,
порутена поема,
от образ на дете
отдавна променено...
Ах, някак по-дълбоки са
очите пълни с влага,
и някак по-различно е
сърцето, дето страда.

Във час на неизбежност
сърцето се погуби,
от него полетяха
молци и пеперуди.
Гърдите наболели,
опразнени горяха,
очите бяха слепи
и розите цъфтяха.

БЕЛОСНЕЖНА КРАСОТА

Белоснежна, белоснежна,
белоснежна красота!...
И полетата безбрежни
ми навяват самота.

В планината, на високо,
тя е стигнала върха
и във четири посоки
разпилява си дъха.

От отрупаните клони
на дърветата със сняг
снегопадчета се ронят
по вълшебен нечий знак.

Заскрежените ни струни
на душите вече спят.
Пролетта ще ги разбуни
с нова сила да звучат.

И отново ще разцъфнат
клони в бухналия цвят,
а ветрец ще носи дъх на
Божията благодат.

МЕЖДУ ДЕНЯ НИ И НОЩТА

Между деня ни и нощта,
когато мрак лилав се спуска
над Витоша и с песента
щурче умората разпуска,
ти ме повеждаш под ръка
и крачим през полето боси,
покрай течащата река
с върбите, в пресните откоси.
Когато първите звезди
тук приковават небосвода,
а самолетните следи
чертаят горе път към Бога,
аз искам тази мекота
да тъне в мекотата твоя
сред дъхавата красота
с усещането за покоя;
по чувствената ти снага
с контура тънък на виола –
до мен! – да ѝ се наслажда...
И ти да бъдеш само моя.

ОЧИТЕ ТИ МЕ СРЕЩАТ ВСЕ ТАКА

Очите ти ме срещат все така
грижовни, изпитателни, изгубени
в носталгия на минала тъга,
по бялото на простнатите губери,
преметнати на здравето въже,
да съхнат пред настъпващата зима
и цял сезон ревнивите мъже
да ми завиждат, че и днес ги има,
магични, като паднал първи сняг,
опънати пред топлата камина
в дома ни. Ще прозвънне конски впряг
и плазовете ще дълбаят зримо
чертите на душите в паралел –
в безкрая те навярно се пресичат –
където взор не стига на орел,
а обичта е в култ и с цвят я кичат.

ЛЮБОВ

Любов! – до гроб ще те наричам,
че ти си дяволски красива.
В любов на друга ли се вричам –
ще виждам теб у всяка Дива.
И аз ще стана твоят спомен,
когато друг ще заобичаш.
В съня ще идвам тук, бездомен,
а ти към мен ще се затичаш.
Сърце пред тебе ще разкрия:
изгарям пак на твоята клада
и сякаш някаква магия
във старостта ни прави млади.
Седим и спомените нищим,
в ума ми все пак нещо влиза -
в иглата вдявам бяла нишка,
ти шиеш копче в мойта риза.

ПОМЕН

Не обичам излишни слова,
ни цветята ви гроба да кичат.
Аз живях като тази трева,
недокоснат от злоба и кича.

Ще почивам под нея студен
и безчувствен към земните грижи,
без да знам горе нощ или ден
в броеница мънистата нижат.

А на всяка задушница, знам,
ти ще палиш отгоре ми свещи.
Ще прикадиш житото с тамян,
ще си спомниш за нашите срещи.

Аз ще бъда щастлив да съзра
в тишината как твоите устни
стих мълвят под избила сълза
и дано този миг не пропусна!

КАКТО

Както болният,
страдащ от рак,
вярва в чудото
да възкръсне
доживее ли
другото лято,
ще дочака
смъртта да се пръсне.

Като глътчица жива вода
чакам другото лято
да чукне;
да се върнеш -
с гореща вълна
бяло слънце
небето да срути.

Ще измислят лекарство за рак
в някое магично лято
И сърцето ми – пурпурен мак -
својата жива вода
ще дочака.

Х Х Х

В селото ми,
бисер
от Егея,
на български
говорят
само мъртвите.

Погалвам с пръсти
каменните кръстове –
Илия,
Детелина,
Цвета.
А братовчедите
встрани
говорят гръцки,
подбутват се и
тихичко се смеят.

Срамуват се
от българското минало.
Стоят на крачка.
Адски
се страхуват,
че някой може
с мене

да ги види.

И родните си
корени
не чуват.

Та българите тук
са само мъртвите –
със гордо
вдигнати чела
от черни кръстове –
Докато
дойде
багерът...

ЧЕРВЕНА РОКЛЯ

Като птица
с развени крила
тя върви,
а студът я целува.
В червената си рокля на цветя
жената сред мъглата
плува.
Хората я гледат
без очи,
присмиват се
на лудостта ѝ нежна.
А тя сълзите си не крие
и върви;
усмихва се,
но никой не поглежда.
Понякога се случват чудеса!
Как исках
в онзи миг
да бъда лудата!
Да разцъфтят
в душата ми
слънца -
и утре да възкръсна -
влюбена.

ИСКРЕНО И ЛИЧНО ДО ВАПЦАРОВ

Остана вяра колкото за комка.
Бронята откраднаха апаши.
И пак делят на чужди и на наши
хората в земицата ни родна.
Пирин си е същият. Мъглите
завиват букли сутрин сред елите.
На Охрид лазурът е още просторен и син,
а в гроба преобръщат се комити.
Та вярата е всичко за онази
благословена и прокълната родина,
която ти прегърна в песента си,
а днес я разпродават като риба.
От свободата също не остана
много за раздаване и огън.
Та зъзнем си понякога без вяра,
и псуваме, и мразим да се молим.
Историята е голяма кучка.
Какви ги върши как ли да ти кажа.
А Господ гледа ни и пръсти кърши
и шапката му почва да го стяга.
Така животът ни върви, полека,
с много труд и малко идеали.
Но ще има луди и поети,
които Вярата ти да опазят!

МАГИЧНО ЛЯТО

Разпуснали къдрици от дантела,
вълните с нас танцуваха сиртаки.
Очите на смокините отнела,
небето подлудях в здрача.

И бях най-хубавата вещица за тебе.
Нектар от устните ми пиеше луната.
А слънцето, ревниво – бледно
забрави да залезе в тишината.

Без котви корабите плуваха на воля,
брегът поглъщаше звезди и аромати.
Душата, влюбена, летеше гола
с крилата на желания признати.

Било е някога или пък ще се случи -
моето магично лято!
Трябва любовта да се отключи
или Съдбата!

Когато ме остави на брега
от страх нощта очите си затвори,
от рог по-тъмно в моята душа
нахлу ревът на морските прибори.

Когато ме остави на брега,
вълните плачеха от дъжд по-сини.
Заглъхваше на чайките викът
в черупките на мъртви раковини.

Когато ме остави на брега,
дори не подозирах, че ще тръгнеш.
За всяко зло е сляпа любовта
и сляпо вярвах – ще се върнеш.

Когато ме остави на брега,
живеех дълго с тази мисъл.
Но знаеш ли... без любовта
за нас светът изгуби смисъл...

ДЪЖДОВНО

ТОЙ

Губя те, губя те, губя те...
Чуваш ли - тихо ръми.
Тръгна си, няма те, няма те...
Дъжд не оставя следи.

Тихо е, тихо е, тихо е...
Няма е вече нощта.
Толкова дълго тъгуване...
няма ли край любовта?

Време е. Дълго пътуване.
Чуваш ли - тихо вали.
Върна се пак на сбогуване.
Забрави чадъра... или...?

ТЯ

Губиш ме, губиш ме, губиш ме...

Чуваш ли - тихо вали.

Тръгнах си, няма ме, няма ме...

Дъжд не оставя следи.

Тихо е, тихо е, тихо е...

Няма е вече нощта.

Толкова дълго тъгуване...

няма ли край любовта?

Време е. Дълго пътуване.

Нежно напява дъждовен клавиш.

Върнах се пак на сбогуване.

Защо не се опита да ме задържиш?

РЕВНИВА ЛУНА

Ревнувам те от вятъра,
в косите разпилял се,
ревнувам те от изгрева
по скулите разлял се.

Разпадам се от ревност
на късове любов,
в отчаяна пределност
оголвам се до кост.

По хребетите на гърдите
се спуска теменужен
зрач.
Не знаеш колко си ми нужен.
Като секира
на палач.

СЛЕД ЛЮБОВТА...

Не си отивай, остани...
Все още млада е нощта.
На запад огнени вълни
се любят нежно на брега.

Не гледай залеза с тъга.
Сърцето ще отвикне да обича.
Когато си отива ревността,
душата греховете си съблича.

Ела ме прегърни. След миг едва
дъждовен изгрев ще ни раздели
и ще остане само нежността
след нас, и все едно не сме били...

Докосваш нежно моята ръка,
но топъл дъжд в очите ти ръми
и питам се - Дали след любовта
ще бъдем същите като преди?

Есента ни предречена – гиздава светла жена -
с тежки нанизии злато по припечни склонове слиза,
а хлапашката дързост на лятото с гневна вълна
я пресреща, нахално захвърлила тънката риза.

Оцелялата ласка, подобно на дъжд закъснял,
неуверено рони презрели и празни надежди;
шепа думи спестени, преди да потънат под кал,
под стрехата, на сухо, с отчаяна сръчност подрежда...

ПОРОЙ

Защото ми се случва изведнъж:
по мрежата на мисли вкоренени
приижда, както пролетният дъжд –
навременен и прям, като спасение.

Отмива всеки намек за вина,
затлачил вдървенелите ми вени.
Последната му приливна вълна –
безмилостно и тежко откровение –

помита злоба, завист и лъжа,
и користни приятелства, и сметки...
(Веслата, на които се държа,
са спомен от строшената ми клетка)

Изравя под отчаяния зов
на бряг, протегнал пръсти изранени:
не се спасява късна нелюбов,
безкрила и превита на колене...

Болят ли ме поройните бразди?! –
какво пък, на вълната хващам гребена
под порив южен да ме прероди,
избавена от всичко непотребно.

КЪСНО ПЕРО

Полудяла от младост нахална, под мене тревата
ми диктуваше римите. Боса прелитах над тях.
С ручей пролетен пях и копнежа за обич изплаках,
в юлски страсти се къпах, на август в пожара изтлях.

А ноември с дъжда си стоварва камшици студени
и обрулва ми думите повей с гласа на кавал:
половината ден, като в сън, изтопурква край мене
и стихът ми, съвсем непредвидено, капе презрял.

Натежало от грешки, тръпчиво е късното вино,
а вкусът му същинска отрова – не билка пелин.
Как за обич да пиша – до пясък небето се срина,
стъпалата се ронят под мен и ухае на дим...

БЕЗПРИЧИННО

Последен бод – закърпих ти платната,
попътен вятър тънко избродирах.
От белезите беглият остатък
не е надеждна нишка за прибиране.

По четири посоки да подреждаш
осколки от строшеното ми име:
втъкала съм илюзия за нежност
в забравата, че някъде ме има.

А споменът, по-ситен и от пясък,
по мен полепнал, дълго ще отмивам
и само във просъница ще драска
съвсем невинна болка, безпричинна...

ЗАМЪЛЧАХ

Отдавна ми е време – замълчах.
Прибирам си тефтерчето. И хляба –
с трохи ще храня птиците, по тях
да ме откриеш, ако ти дотрябвам.

Понякога е избор да си сам:
заклучих си гласа зад седем ключа,
написах ти по вятъра... не знам
ще съумееш ли да го получиш.

ОГРАДА

Сред липите срещнаха се две врабчета,
окъпани в праха на градските площади
и запяха като влюбени момчета –
да чуят всичките заспали вече сгради.
Заухаха медено липи с цветчета,
извиха клони над крайградските ливади,
че на тях им стигат вятър, две врабчета
и дивите простори, да са им ограда.

ЛЮБОВЕН ТАНК

Душата ми е ледена висулка.
Разгулен студ сега я храни.
А беше тя загадъчна светулка,
лекуваща любовни рани.
Душата ми е мамещата пряспа.
Пронизващ вятър я навява.
А беше като лунния отблясък,
в пътека морска оживяващ.
Душата ми е крепост непристъпна.
Стените нечий страх запазва.
Душата е, която не отдръпвам,
когато обич я погазва.

ФАТАЛНАТА ЖЕНА

На токчета или със спортно яке
тя винаги е със ухаещи коси.
Идва бързо. Уверено прекрачва,
това, което с твърдо „не“ отричаш ти.
С едно движение на тъмни мигли
безсилен разума изтласква настрани.
И само с две очи умее да повдига
егото ти мъжко, по-тежко и от щит.
С мълчащи устни погледа владее
и във съня си подчинява всяка страст -
така, че сред косите ѝ да пееш,
да продължаваш да я галиш до несвяст.
Ала зад разтърсващия поглед тих
най-плахо, крехко нейното сърце тупти.
Тя е нежна птица в полет саможив
и търси с друга птица волно да лети.

НЕЖНА ГАРА

Аз зная, че потърси ме с очи,
погледът им кожата опари.
И че любовта във теб ечи,
влакът ѝ претърсва всички гари.
И зная, че желаш да допреш
пръстите на моите дувари
и че е сърцето ти стремеж
само към една-едничка гара.
И виждам, че в душата си с апел
палиш свещ пред нейните олтари.
Когато в нея мъжки си се клел,
ще намериш нежната ми гара.

ЗА КАКВО СА МИ ДУМИ...

... като имам ръце, които във израз да спрегна,
като само сърце е нужно във теб да погледна.
За какво са ми те - с очите достатъчно казвам,
със усмивка до теб аз своята обич доказвам.
Нямам нужда от тях. И всичко е толкова просто!
Душа, топка от смях, към тебе търкулвам по моста.

* * *

Поет съм аз, не бизнесмен.
Не пиша никак продуктивно.
Не съм натрапчиво пробивен.
От нещо щом съм вдъхновен

не спира то да ме опива,
обсебва целия ми ден
и нощем даже съм му в плен –
не ме оставя да заспивам.

Диктува моите творби,
различни по размер и форма,
отгоре ангел, може би...

Не гоня планове, ни норми.
На някой ако му харесат
намира в интернет къде са.

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕР НА ЮНИ

Притихна след грохота сводът небесен
и с ласки сълзите му бризът избърса.
Денят се прегърби и вяло посърна.
Рефрен се понесе от култова песен –

мелодия стара, отколе известна.
Скалите край Яйла прощално прегърна
унилото слънце и в сумрака бързо
дъгата трицветна безследно изчезна.

Хипари, край огън, празнуват Джулая:
бутилка прескача от устни на устни,
китара проплаква с разстроени струни...

И с погледи трепетно впити в безкрая
очакват мига те – безумно предвкусват
как слънцето Камен бряг пак целуне.

СЪНУВАН СПОМЕН

Сънуван спомен с ласки нежни
подклажда
гаснещи мечти,
възражда
някаква надежда,
че още ме обичаш ти.

Над стара снимка поглед свеждам
и нежно
бледите черти
поглеждам,
мислейки с надежда:
обичаш ли ме още ти.

Навярно хубава и нежна
си още,
както и преди,
и нощем
тайно те повежда
сънят по нашите следи.

Напразно връщат се копнежи,
заспали
спомени, мечти.
Едва ли
като в дните прежни
ще ме обичаш още ти.

Косата ми се поразрежда –
по нея
първи сняг блести.
Копнея...
но не съм младежът,
с когото бе в съня ми ти.

Годините без жал изглежда
изтриват
спомена. Почти
убиват
всякава надежда,
че още ме обичаш ти.

СПОМЕН

Душата ми е мрачна катедрала
и в нея спомен-чародей
вилнее. С вино и елей
той Ангела и Дявола приспал е.

Прозрачна самота, здравей!
Дойде след неизбежната раздяла,
отне каквото срещата бе дала,
превърна храма в пуст бордей.

Пропукват се свещените скрижали,
на съвест ехото – злодей,
не иска и за миг да ги пожали.

Ще грейне ново слънце... Но едва ли
от мъка немият йерей
ще пее пак в порутените зали.

ИЗКУСИТЕЛКА

„Красота спасет мир“
Ф. Достоевский

Сладострастна усмивка краси
начервените алени устни.
Щом разпусне изкусно коси,

водопад от коприна препуска
по гърба, раменете. Виси
пред нослето ѝ кичурче русо...

Ах, безбожна е таз красота!
Бяла кожа, очите – елмази...
Като пир посред чума е Тя.
Игнорирам я. После се мразя.

Красотата спасява света?!
Може би... Но боя се, че тази
Бог не я е създал, а Сатан –
да погубва мъжете с лъстта си.

ВЯТЪР В ПАРТИТУРАТА

Предай нататък, цяла ме раздай,
пръсни ме на парчета, като чаша.
Не са ми нужни празните слова,
когато се отнасят за душата ми.
Предай нататък, болката пръсни,
накарай я да свърши най-накрая.
И нека свърши този лабиринт
в който някога наивна влязох.
Безволева съм, знам! Какво от туй?
Не всеки има твойта силна воля.
Но съм жена - достатъчен мотив
да спреш да чупиш тънките ми клони.
Ти знаеш тъй добре какви щети
оставят в мене тежките ти стъпки,
когато през нивята ми вървиш,
защото по случайност си се върнал.
И знам, че няма да се спреш до тук,
докато аз сама да ти призная,
че нотите на гръдния ми звук
ги пишеш ти, макар и да го знаеш.
Предай нататък, цяла ме пръсни.
В тази партитура вятър стърже.
Отдавна се простихме с Де Бюси,
а Нострадамус не предрече връщането му.

КОГАТО СИ ПРЕДСТАВИХ, ЧЕ ТЕ ИМА

Когато си представих, че те има
светът престана в миг да се върти,
земята се наля със старо вино,
а залезът отново се роди.
Небето пламна с пурпурни огънове,
взривена блесна първата звезда,
един светец очите си отвори
и онемя, когато те видя.
Замлъкнаха и гръцките богини
пред толкова надбожна красота,
короната свали си Афродита
и сложи я на твоята глава.
О, Боже мили, само си представях!
Какво ли би се случило все пак,
пред мене ако истински застанеш?
Навярно по-добре е да не знам.

ПРОСТРАНСТВОТО КЪМ ТЕБ

За сетен път очите си притварям,
глава накланям лекичко назад,
за да отдъхна тихо от умората,
натрупана през седмичния бяг.
И този миг е тъй невероятен -
по кожата ми плъзва като лед.
Настръхвам цялата и мисълта улавям
да търси пак пространството към теб.
Но този път не искам да ѝ преча -
дано да го намери, ах, дано!
Не ще ми дойде в повече, усещам,
една приятна мисъл тази нощ.
Пространството към тебе е огромно
и нека е огромно, щом е там.
И нека да го има, за да мога
към нещо хубаво да се стремя.
Така да ми е сладко чак до края
и с леки стъпки пътя да вървя.
Че може друго да не заслужавам,
но част поне от щастието, да!

ЩУРЕЕ МИ СЕ ОЩЕ ЕЙ ТАКА

Луната ми прилича на прозорец,
на пухкави пердета от памук -
накъдрените облаци отгоре.
А тишината вън трепти без звук.
В такава нощ кръвта беснее
и ми се иска да излезем вън,
да спрем да пазим поведение,
да вдигаме до бога шум.
Да караме на бързи обороти,
да се изкъпем в някой шадраван,
обувките да си забравим после,
да легнем на горещия асфалт.
Да се търкаляме дори по склона
на някой хълм в някой парк,
да бъдем с теб нормални хора
в тоя светски лунапарк.
А после да отпрашим към морето
без бански и хавлии, и масла
и пясъкът със сол да ни приветства,
когато стигнем рано сутринта.
А после, ми каквото ще да става.
Нали косите вятърът ни вя,
нали ни беше толкова забавно.
Щурее ми се още ей така.

В КАКВА БЕЗКРАЙНОСТ КЪПЕХМЕ СЕ С ТЕБЕ

Когато правехме от времето разкоши
забравяхме, че гледа ни светът.

Прииждаха в очите ни поройни ноци
и гаснеше засрамена цялата земя.

В каква безкрайност къпехме се с тебе,
че никога не идваше денът?

Той ставаше ненужен, непотребен
в царството на тая тишина.

Когато правехме с времето разкоши,
захласнато то спираше пред нас,
не смееше дори да ни докосне
и чакаше зелена светлина.

А ние, в ръцете с инструменти,
творяхме и творяхме неуморни
и светеха в очите ни конфетите
на цялата ни млада непокорност.

Изпълваше вселената сърцето си
с тая светлина и пощуряваше
от щастieto, дето от ръцете ни
се раждаше при всяко зазоряване.

ТЯ Е НАШЕ МОМЧЕ

по В. Самуилов и М. Башева

Тя е наше момче, момчета!
Само насън стъпва по равно.
Само да ги закърпи - си сгъва крилете.
Плаче само на своето рамо.

Не вярва често - вярва винаги.
И сама си плати сметката -
с очи - докато отмиваше името ти
от челото си, от сърцето.

Тя е наше момче - и тази зима
ще претопля на клада душата си.
Само да не чува, че те има -
ще си спомни как жена ти бе - през лятото.

ПОДОЗРИТЕЛНО ИСКРЕНО

Е, прав излезе - както подозирах,
Земята ще е кръгла, додето ме въртиш на пръста си.
От другия ѝ край обаче - друг тръгнал да ме дири.
Докато гонел вятъра - тъй щял да ме свали от кръста.

Да ми затвори раните, ще мине много време.
Онази лековита билка нали ти откъсна.
Е, прав излезе - свят ми се зави от толкова въртене.
Дочувам в мрака стъпките му. И възкръсвам.

ПРЕМЪЛЧАНОТО

Последна глътка (каза) и отпи
от дъното на очите ми (от най-черното).
Последна песен (казах) и го завих
с перце от крилото на Ангела (най-белия ми).

И пак ще се пълнят очите ти (казва ми) –
оставям ги кладенец.
Вода ще ми трябва и пясък - за ваяне.
Започнах (му казвам) последния замък.

ТЪНИЧКОТО ОСТРИЕ НА СПОМЕНА

Да беше пясък, ситно да те сипех -
отдавна да съм търкулила ситото на спомена.

Вода да беше – да те кипна,
да беше песен – да пресипна.

Небе – засинено откъм очите.
Земя – но като в приказките – Горна.

Оглеждам се – останах сред орлите,
които ще кълват до голо,

но няма да наченат нова приказка,
обичат приказката си – с край отворен.

Опитах – друг не те подписа
с тъничкото острие на спомена.

ЕДНО ОБИЧАНЕ...

„Едно обичане ми е заседнало ей тук.
Научих се (почти) да го отричам.”
Селвер

Ей тук,
в самия крайчец,
да река
с ръка да махна
и ще се размине...

(И царството ми
според приказката си – заспа.
И помня как завършва
всеки сън от сто години.)

Дано над хълмовете да пече, така
че да се стича от небето синьото.
А че съм жива, да се знае по това,
че го събирам за очите ти –
дълбоки задполярни зими.

Преглъщат се с годините
троха и залък.
А значи - и едно обичане.

Обаче -
и светът ще става все по-малък,
науча ли (съвсем) да го отричам.

МЪРТВО МОРЕ

Завръщам се – самотен бумеранг–
снага превил, след толкова години.
Брегът изронен е за мене праг,
когото да прекрача нямам сили.

Бушуват океаните у мен –
на приливи и отливи беснеят,
вълните им прекрачват своя плен,
с дантелени милувки го целуват.

Ала отмиват само мъртва пръст
от дъно на море и сенки мъртви.
А помня, че преди да стане смърт
брегът бе, всъщност, живата ми църква

на моята закотвена съдба,
на моята добра полуусмивка...
А корабът с разперени платна
пое оттук към морската си битка.

Завръщам се с морето в своя дом,
с вода измивам мъртвото му тяло.
Вълнение... Погребвам го у мен
и пак го сътворявам отначало.

ПАСАЖЪТ НА НАДЕЖДАТА

Моретата на времето са в нас –
безкрайни светове от всички грешки,
от упреци, удавени без глас,
от радостни вълни и бури тежки.

Изпиват ни с жестоката си паст
на мъртвите вълнения в очите,
изгубили и вяра, и компас
в солените течения на дните.

Моретата на времето шумят
и песента им бавно ни залива,
и само като сребърен пасаж
надеждата ни сочи, че сме живи.

НЕИЗПРАТЕНО СТИХОТВОРЕНИЕ

„Морето, най-голямото събитие”

Хр. Фотев

...и този път се люби само с други.
Отиват и се връщат, а в следите им
събирам песъчинките изгубени.
Така издайно хрускат във обувките
на мили от крайбрежните си плажове,
полепнали безсмислено по банските
на мнимите си гларуси и пажове.
Изписали неписани поеми –
изхвърлили ненужното си бреме
и с пясъчни въжета оковали
на думите измислените трели...

Аз слушам само морските фанфари
на техните върховни приключения.
Такава съм – почти безмълвна памет –
удавена сред чуждите вълнения,
с колекция от много чужди спомени –
парчета от отминали истории...
Там дисектират морските ми корени
в изгубените си лаборатории
най-лъскавите люспи песъчинкови
и всички малки мокри своеволия,
на бризове среднощни и на щормове.

Живея с пясъчинките изгубени.
Солени са... горещи и бездомни –
на мили от морето като мене.
Не се забравя. Винаги се помни –
далечния му шепот раковинен,
дълбоката му паст, с която гали
и знае да отхапва безобидно
от твърдата обвивка... щом нагазиш
къдриците на плаща му, а после,
удавил тялото си в неговото тяло,
да полетиш напред през онзи грохот,
съединил единственото цяло.

Морето,
което разрушава замъци...
На летните илюзии сърцето.
Морето,
на което не изпратих
прибоите от временните кризи,
неопитомените си приливи
и дъното, в което съм се свила?
Не ще попият в пясъка на плажа
с изхвърлената пяна и солта им...
Но аз обличам морските си ризи.
Но аз събирам пясъчното семе.

Навярно мога да спася морето в себе си...

НЕ КАТО В ПРИКАЗКА

Ще ти зачена дом, но не от приказка.
Не с фалша на блестящите предмети.
Под сянката на времето отминало,
в тревите с незараснали пътеки.

Ще ме рисуваш под стрехата на сърцето си –
в картина от небесни амалгами.
Ще свирят като струни в нас капчуците –
с аритмия на две кардиограми.

И всички стари приказки в театъра
с аплаузи и с бляскави афиши
ще свършат... Ще сме истински в спектакъла,
защото само двама ще го пишем.

Ще ми разказваш минали истории,
в обичането няма барометри...
Стрък от мушката в делвата е зинало,
белязало е с огъня си светлото.

Едничък дом – домът ни за завръщане,
намиране, прегръщане във мрака.
Синът ми, кучето ти и картината...

Понякога за цял живот ни чакат.

МОРЕТО НА СПОМЕНА

Мокрее се на спомена морето
сред сушата на сивия живот.
И в него, затаило дъх момчето,
все плува към заветния си брод,
със който Моисей се преповтаря
във времето и в спомена назад,
морето ми с ръката си разтваря
и детството нахлува на парад –
с две гуменки, окъсани, протрити,
със топка, ски, велосипед, шейна,
с хвърчилото – просторът на мечтите
и с топла вечер в лятна синева,
с филия хляб, във джоба - ситна джанка
и чувството, че този свят е мой...
Момчешки свят. И светла моя сянка.
Пулсиращ спомен. Пъстър миг покой...
Мокрее се на спомена морето,
а Моисей разтваря го с ръка...
Тъй ден след ден дотичва в мен момчето,
нарамило мечта подир мечта...

ВЕТРЕ ПРОКЛЕТИ

Своята участ във вятъра търся...
Той в многолики чужбини снове –
или надува платната край Гърция,
или в испанска корида реве...

Ветре, изменнико, стига разнася
част от една оголяла душа...
Сто ята гарвани с тебе пригласят,
двеста чакала с теб вият в нощта...

Свий знамената си, ветре проклети...
Тука, чрез теб да запее у мен
оня тракийски Орфей със куплети,
дето по моите земи е роден...

Спри се в страната ми, ветре неверен...
Своята пъстра коса разпилей,
та и децата ни тук да намерят
своето щастие, своя елей...

ОРИСИЯ

Пладнуват ли овчинките ти, байно льо?
Пладнуват, синко. Двадесет години...
Но, слънцето отдавна си е зайдело
и може, байно, вълк в нощта да мине...
Защо не ги подкараш към кошарите?
Не мога, синко. Сто посоки хващат.
Смениха се премного и овচারите –
с кавал си свирят, здраве ни изпращат...
И хич не ги е еня за овчинките –
със вълците ловуват по нощите.
И вълчи са им, сине, вечеринките.
На стадото броени са му дните.
Пладнуват, синко. Много оредяха май.
Разпръснаха се в чуждите кошари...
Не се ли напладнуват още малко, знай –
отписвай, синко, стадо и овчари...

ОЧИТЕ ТИ

Виж – вятърът заспа... Като момиче,
очакващо ме в своя майски сън.
И само под стрехата нейде, птиче
напомня ми, че има будни вълн...

А аз – одрипавял от мисли празни,
не искам на съня да се предам
Разчитам по небето притчи разни...
И стрелкат ме очите ти от там...

Очите ти... Все тях във всичко виждам –
в сълзите в най-щастливия ни час...
И в мълниците, дето заприиждат,
когато буреносникът съм аз...

Очите ти... Красиви и в сълзите...
А женските сълзи на тоя свят
болят, когато идват нечестити...
И светят, щом от щастие ваят...

Навярно спиш... И вятърът край тебе
заспал е, непокорен в своя сън...
А аз вървя... Нощта е моят хребет,
на който ще те чакам тихо вълн...

СТИХЧЕ ЗА ТЕБ

Аз не съм някой мъж от роман,
който често цветя ти купува,
и се прави на лапнал шаран,
и на влюбен пред теб се преструва.

Със подарък не помня дори
да съм стоплил дъха на нощта ти,
нито утрото с много пари...
Аз не знам да подреждам нещата...

Виж - в сърцето ми плуват сега
светли рими на твоето име.
Те стопяват студа и снега
и ме топят, и лете, и зиме...

Вече знам аз какво да ти дам,
дето в тебе със мене да диша.
Некадърен за друго съм - знам,
но пък стихче за теб ще напиша...

Ще го драсна след втория сън,
в който ти ще си муза и рима...
После тихо ще седна отвън...
Ще те чакам - далечна, незрима...

ЗА ПОСЛЕДНО

Ето днес подарявам сърце.
Вземай! Вземай! Не искам в замяна.
Подарявам и малко овце.
Много малко. Не стигат за стадо..
И ливадата давам така.
И бараката май ми не трябва.
Днес съм ларж. И със лека ръка
подарявам и рокля за сватба.
Малко дрипави дрехи в кашон.
Два-три косъма пазя от мама.
Попрегърбен и мършав, но кон.
И го давам. От татко остана.
Взех палтото, но вече се питам -
За какво ли ми беше сърдито палто?
Аз толкова лета не го обличах,
че сякаш го проклех да е само.
Ще тръгвам вече. Още ли ме чакаш?
Не ми остана нищо да раздавам.
Задушница е, Господи. Не плача.
И днес е за последно...
да прощавам.

КАТО БРЯГ

Не ме създавай мъдра и добра.
Не искам и да мога да възкръсвам.
Когато падам, падам все сама.
Изправям се и после се завръщам.
Не ме създавай, моля те, с крила.
Високото от ниското се вижда.
Не искам глас. Обичам да мълча.
Обичам тихото. Не се обиждай.
Не ме създавай вечна и добра.
От вечното косите ми настръхват.
Отвън живеят хора без сърца
и дните им от късото заглъхват.
Не ме създавай, моля те, добра.
Не искам и да мога да прощавам.
Пропукаха се тънките ребра,
водата се изля и я раздадох.
Създай ме като бурните вълни -
досадно смела, глупава и сляпа.
Как иначе да те обичам отстрани.
Създай ме, като бряг..
за да те чакам.

С ДЪХ НА ОБИЧАНЕ

Моят свят ли? Спокоен и тих.
И е адски просторен в основите.
Тъй чаровен и тъй мълчалив...
измълча си с достойнство оковите.
Да си себе си днес май е грях?
Осъдете ме. Ставам за грешница.
Всяка сутрин закусвам със смях
и поемам с доброто под мишница.
Пък къде ли ще стигна? Не знам.
Те посоките все за „навсякъде”
И светът ми е страшно голям.
Ще ми стигне ли времето някога?
Но не бързам и нямам багаж.
Знам, че някъде много те има.
Тръгвам само с добро и кураж.
Да остана от днес за завинаги.
Тръгвам само из моя си свят.
Знам, че някъде вътре те имам.
И си себе си колкото Аз.
Мълчалив и виновен ми кимаш.
Да, навярно си грешник и ти.
Ще ни съдят, че тъй си приличаме.
Моят свят ли? Постой. Остани.
Ще си себе си...
с дъх на обичане.

КЕХЛИБАРЕНО

Вчера пратих до Господ писмо,
но забравих да сложа адреса.
До безкрая го пуснах с клеймо:
„От една много тъжна принцеса”.
Исках само да питам, кога
моят принц на кобила ще дойде.
Тя дали ще е с дълги крака,
с много остър език и намодрник?
А пък той, той дали ще е мил,
много строен и снажен, и нежен?
Или кльошав и груб крокодил,
с остри зъби и страшно небрежен?
Не, не си го представям така.
Хайде, Боже, изпращай го скоро,
че изплаках солена река
и на път съм да скоча отгоре ѝ.
Пък дано срещна някой рибар,
замечтал се за златната рибка.
С много топли очи, кехлибар.
С всичко друго в живота се свиква.
Само с времето имам проблем.
И забравих да сложа адреса.
Как сега да го пратиш при мен?
Вън е пълно с красиви принцеси,
дето чакат (за) приказен мъж
на каляска при тях да пристигне,

да им грабне сърцето веднъж,
със усмивка към тях да намигне.
Аз пък вече си имам рибар,
дето все на река ми мирише,
но е с топли очи, кехлибар,
и такъв, и такъв го обичам.

ПРИКАЗКИТЕ, ВСЪЩНОСТ, СА ЗА СЛАБИТЕ

Не се намесвам в твоите дела
и нямам нужда вечер да ме галиш.
Аз свикнах да заспивам все сама,
а приказките всъщност са за слабите.
Не ме обичаш. Давай, прав ти път.
Пътечката ми, зная, ще е крива.
На силните отдавна имаш зъб,
а слабите редовно ги помилваш.
Но мен ме остави да бъда аз.
Безумна до последното причастие.
Когато дойде сетният ми час,
аз пак ще съм, ще бъда шепа щастие.
Когато в този свят се ражда войн
и всичко спира, за да го погали,
тогава, Боже, знаеш ли, че той,
той няма нужда да бъде пожален.

ЗАВРЪЩАНЕ

Така запомних мама – под лозниците...
Изпращаше ме с топла бяла пита...
С една сълза стаена под ресниците...
Целуна ме и нищо не попита.

А тате ми подаде стомна с вино,
прегърна ме с ръцете си корави:
„Да ти напомня за дома ти, сине!
Пътеката към него не забравяй!”

Късмета гоних, щастието дирих
и по света се скитах дълго време,
любови и надежди все събирах,
все вярвах и мечтаех вдъхновено.

Навсякъде си носех за утеха
парченцето от мамината пита.
Сълзите на лозницата до стряхата –
татковото вино недопито.

Когато се завърнах отдалече,
посрещна ме единствено лозницата.
Тях нямаше ги, нямаше ги вече...
и можех да говоря само с птиците.

Към двата кръста черни гузно свърнах,
с маминия залък, с татковото вино.
„Любими мои, ето аз се върнах ,
но няма кой да ми прошепне: „Сине, сине...”

ДА ОБИЧАШ НА ИНАТ

Напук на всичко – на инат обичай!
Каквото тази обич да ти струва –
Любов раздавай и Любов привличай!
Щом можеш да обичаш – съществуващ.

Недей пресмята ползи и успехи.
Бъди единствен, истински, различен.
Обличай донкихотовски доспехи
и нелюбим да си – все пак обичай!

Построй си Храм на Любовта в душата.
Пали ѝ свещи и моли се влюбен:
на чувствата прекрасни в същината -
да се разтвориш - в нежността изгубен.

Обичай на инат! Прави го лесно,
естествено и леко – сякаш дишаш.
Един човек да трогнеш с обич честна,
той одата „ЛЮБОВ“ ще донапише...

ПОБЪРКАН ДЪЖД

„Ах, этот сумасшедший дождь...”

Дъждът съвсем се е побъркал.
Захвърлил всякакво приличие,
в очите с водни пръсти бърка,
измива гняв и безразличие.

Дъждът – хлапак безотговорен -
с уста подсвирква водни ноти
и през прозорците отворени
се втурва с весело кикотене.

Възторжен, мъничко себичен -
ту неочакван и стихиен,
ту кротък, тих и мелодичен –
лицето си свенливо крие....

Внезапно тръгва си, когато
е най-желан. И дълго чакан.
Разплаква влюбеното лято.
И тъжно се прощава в мрака

с мечти, илюзии, копнежи.
И бавно мрежите си свива.
С предизвестена неизбежност
като любов дъждът отива си.

КАКВА СЪМ

Понякога съм търпелива до полуда.
Закърпвам всички грешки със игла.
С крила съм – седемцветна пеперуда –
заобикалям сложни правила.

Друг път съм яростна като тигрица,
чиито рожби някой е отнел.
Не мога да се правя на светица.
Парфюмът ми съвсем не е „Шанел”.

Най-често съм обаче лятна сянка.
Учудена, притихнала вода.
Следобедна и лека, нежна дрямка.
Заглъхнала във пропастта следа.

Каквато и да съм – насън щастлива,
свободна птица под небесен свод -
благодаря на Господ, че съм жива
и разгадавам чудото Живот.

НА СИНА МИ

Вече чувствам: иска те светът.
Ти принадлежиш му без остатък.
Майчина любов... Ех, суета....
Все ще те дяля оттук нататък...

...с театъра, съперник мой жесток.
Боят за сърцето ти си струва.
Сцената ми дава кратък срок
и след него... ще те завоюва.

Чиги и декори, тежък грим,
влизаш лесно пак във чужда кожа.
Кой си ти? Комедиант и мим?
Гледам те с възторг от втора ложа.

Все не вярвам, че си моят син.
Друг си, непознат за мен, различен...
Грешник, странник, дявол, херувим...
Яростно, до болка те обичам....

СЕДЯ СИ И ТЕ ЧАКАМ УМОРЕНО...

Протегнало ръце към планината,
небето неочаквано въздъхна,
проплака натъжена светлината,
а аз за теб се сетих и изтръпнах.
Поисках да съм с тебе за минута,
защото в рая ми е страшно скучно,
погалих малка влюбена кошута,
а тя, щастлива, се разсмя беззвучно,
надникнах плахо в твоята празна стая,
огрял с молитви черната ти къща,
със мен въздъхна и заплака Раят,
и той нещастен, че не те прегръщам...
Не знам къде си и защо те няма
и чакам свит в дома ти примирено.
Нима била си зрителна измама?
Седя си и те чакам уморено...

ПРОМЪКВАМ СЕ ПРЕЗ ТВОИТЕ БОДЛИ

Понякога ме яздят бесове,
отде са и защо - това не зная,
сънувам как се бия с ветрове,
един изгубен ангел сочи рая,

промъквам се през твоите бодли,
които ме раздират, но не плача,
дочувам песен в спящите мъгли,
внезапно светлина разкъсва здрача,

разкайвам се, че пак съм бил суров,
когато искам вечност да ти купя
и някак чудодейно станал нов,
открил криле във своята хралупа,

ти пращам малки късчета мечти,
които сме издялали от нищо -
не зная как да кажа аз „Прости“,
но пак разравям твоето огнище...

ПОДАРИ МИ СЪЛЗА НА СБОГУВАНЕ

Подари ми сълза на сбогуване,
за да има в какво да се къпя.
През вселенското тъжно пътуване
ще ми бъдеш завинаги скъпа.

Ще прескачам усмихнат вселените,
през които ще чувам дъха ти,
ще се крият страхливо проблемите,
ще подухва по мене смеха ти,

ще простенват замислено вечности,
а небето ще кима смутено,
ще ме милват пробудени честности
и във мене ще бъдеш родена..

Подари ми сълза на сбогуване,
като топла въздишка от рая,
ще ме сгрее вълшебно танцуване
и ще бъдеш красива до края...

И БАВНО СЕ ТОПЯТ МЪГЛИТЕ ТИ

Не остаряваш ти, а вятърът,
пречистващ тихо твойта къща.
Белее като слънце кратерът,
във който с него се прегръщаш.
Разплакани цъфтят дърветата,
които ти не забелязваш.
Прегърбени шумят моретата,
а небесата проповядват,
измислени се раждат дните ти,
оплели те във своята прежда
и бавно се топят мъглите ти,
изкъпани в една надежда...

РАЗБЯГАХА СЕ ВСИЧКИ ПЕПЕРУДИ

Едно парче романтика отчупих,
разнежил се внезапно като вятър,
тъгите и проблемите захлупих,
превърнал се във малък топъл кратер.
Шумеше развълнувано небето,
окъпано във бяла морска пяна,
усмигнах се и скочих там, където
вселената във тебе бе засмяна,
разбягаха се всички пеперуди,
с които си говорех в моите нощи,
мъглите, като тебе страшно луди,
се грееха и питаха за още,
повярвах изведнъж, че си различна
и можеш да изкупиш всички грешки,
прегракнало, студено и безлично,
морето се гневеше по човешки,
разсърди се не знам защо луната
и ме ухапа с острите си зъби,
видях, че си изкъпала зората
и си набрала малки сини гъби...
Поисках със любов да те целуна,
забравил, че си само светъл спомен...
пропаднах тъжен в святкаща лагуна,
от твоята нива тягостно прогонен...

ДЪЛБОКИ ЧАШИ ЗАЛЕЗ...

Оттатък
е без компаси.
Облаците,
старите приятели,
догарят.
По римския път
на Витоша
самотно мои
колесници качват
триумфа на жарта.
Дълбоки чаши залез
е поискала белотата.
Жадни елени
търсят паднали звезди
и друга среща,
с ухание
на горски камък.
Босоноги
са всички стъпки,
неосъзнато
препълнени с живот.
Ръцете ми
са ослепели
от разлюляна камбана -

вечерно пристанище
за птици.
Ако има свят
в щрих,
той е носталгичният завой
от свободата.

УЛИЦА „ПАРИЖ“

Приеми нощните ми извинения,
че те будя с топлата мъглявина
на идеалистичния барок.

Искам да приличаме
по произход
и по сенки -
на ангелите.

Накратко погледнато
фасадите се ронят
почти от тях.

И от онези поети,
които зачертаха тротоарите,
като средство за срещи.

Въпреки тебеширите,
дето говореха по здрач
и по платното
на твоето небе
те видяха.

Усамотена
и велика улица.

Моят любим
нулев километър.

И ако са останали
кавички по табелите,
бих ги заменил
с пристанища.

И накрая,
ако има такъв,
бих извадил
пианото на паважа.
За кораб,
за палуба.
И ако съм се влюбвал
от жарта -
то е било щрих от очите ти.
Точно тук... Пак.

ОБЛЕЧЕТЕ СЕ...

В тази жадна нощ,
когато платната от пристанището
искат от звездите неоткрити имена,
лодки се превръщат в ангели.
Към нас вървят,
извън нюанса
на пътеки
около залезни брези.
И разпръскват шепоти:
„Облечете се...“
Навярно с онзи свят,
дето е невъзможен признак
за рисуване,
но настойчиво прелива...
Възкръсва!
И най-малката частица е топла дреха.
Градът е с купол.
Портите са от измит камък.
Души,
които привидно спират.
Но даряват блясък,
че вселената е ореол на керван.
И стихът е отлетял: ветропоказател на дъжда...

ДИМЕНСИИ

Отпечатъкът от гърди по паважа -
от ботуша са, стъпил на шията ми.
А в устата ми пясък нагарча,
пуснал кисела кръв по усмивката.

БУРЯ

Ууу, че грозно изви
с тъжни трели гласа си
и затропа дъждът
по металния пръстен
на тръбата до нас
и заплака поройно!
Във краката ни спря го
гръмотевичен спомен!

Ууу, че страшно след туй
се провикна аларма!
Запищяха във хор!
Заприижда пожарно
на талази дъждът
да спасява крадците!

Ууу, че чак побелели
запримигваха жици
по небето от ток
в суматохата включени!

Ууу, че тъжно прегърнати,
се смълчахме, научили,
неизбежната буря
прекипели емоции
как ни беше изхвърлила,
като мокри рибоци.

ЧЕСТИТО! МИНАВАТЕ НА СЛЕДВАЩОТО НИВО!

Това е упътване за играта.
Минавате следващото ниво.
Ще ви нападат пак дракони.
Но си спечелихте удължен живот.

Ще се биете пак с тигри.
Вече използвате чудеса.
Под червените тикви са скрити
за магии две червени сърца.
Това е упътване за играта,
наречена „Ваш живот“.
Защитавайте се по-умно от всякога
от фалшиви приятелства. А Любов

е вашата мисия. Продължете,
независимо че ви е страх.
Смъртта ви е скрита в цвете,
след което...

restart.

КРУШОВА СЛАДОСТ

Туй е само обвивката!
Малко се е спаружила.
Дехидратирала се е
до обелка от круша. А
под нея са спомените ти.
Сладостта е в усмивката ти,
месеста до насищане,
в същността си. От спирката,
на която се срещнахме,
цял живот ще я вкусваме!
Искаш ли да започнем?
Малко сок върху устните?

ЗАКОНОМЕРНОСТ

Една напълно предвидима есен
изми листата жълти по паважа
по улиците като пъстри пажове
тополите строени срещу вятъра
размахват раболепно своите длани
приспаните си пъпки да запазят

Едно припряно лято си отива
и в бързината дните разпилява
подгонва птичите ята със врява
подхвърля ги в небето модрочисто
и по огрения от слънце хребет
на планината мята снежни мисли

Една такава зима се задава...

FLAMENCO

Със дяволски устни и роза в косите
приканвам Нощта да танцува със мен.
Възкръснали въглени бляскат в очите,
гърдите ми тръпнат под шала червен.

Нощта ме прегръща, потъваме плавно
в горещо фламенко под спяща луна.
Рисуват картини ръцете ни бавно –
на тайнствен любим и фатална жена.

Последният спомен за вчера догаря,
а утрото стапя се в моята власт...
Поглъщам искрите на звънка китара.
Кипя, обладана от огнена страст.

Затварям очи и с катранени мигли
на парещ дуел предизвиквам Нощта.
А черната рокля отдавна не стига
да скрие пламтящата женска душа.

В червено и черно светът се надипля,
а Дяволът в мен на забавен каданс
танцува фламенко под огнени ритми...
Последният, първият, вечният танц!

МАЛКИЯТ ДЯВОЛ

В ума ми Дяволът намери си площадка.
Със слаби ангели съм – там се заигра.
Накъса вярата ми, сякаш бе тетрадка,
а от мечтите – само пепел и пера...

„Кротувай, пакостнико!“ – нежно го погалих,
че ми напомни изоставено дете.
Ала когато всички истини подпали,
видях в очите му, че Хаосът расте.

И май нарочно днес оставил е вратата
на Преизподнята отворена във мен.
Нахлуват мрачни мисли – дракони крилати,
а моят малък Дявол пляска възхитен.

Дали допуснах грешка, Господи, не зная...
Но бях сама, а той – останал без криле.
Прибрах в сърцето си сирачето от Рая.
(А той не ме прибра, че нямаше сърце.)

В ума ми Дяволът намери си играчка.
На тъмно крие се и пакости крои.
А аз дали съм зла? Навярно съм глупачка.
Но малък Дявол щом е, май не се брои...

ДОБРОТО МОМИЧЕ

Загърната в дим, наблюдавам на бара
преструвките, фалша, порочната страст.
Догаря в ръката поредна цигара,
а някъде в мрака догарям и аз.
До мен Самотата със алени устни
последната глътка живот пресуши.
Държи ми ръката, не ще да я пусне!
А барът е пълен със толкоз души...

Познавам ловците, личат отдалече –
бездушна усмивка и силен парфюм.
А мнимите жертви в поредната вечер
са вече пияни и голи наум...
Та кой ли се връзва на този театър?
Нима е случайност, че пуша сама?!
Добрите момчета отдавна са вятър,
добрите момичета спят у дома.

И само цигарата сякаш не лъже,
гори и изчезва във пушек и прах.
А ти рецитираш как сам си. И тъжен.
Мъже като тебе отдавна ги спрях.
Загърната в дим, си отивам от бара.
Доброто момиче във мене заспа...
И само дъхът на димяща цигара
доказва, че някога там съм била.

СЪРЦАТА И ПОВЕЧЕ МОГАТ

Поспри се, за Бога! Достатъчно скита
из чужди фалшиви пиеси.
Момичето слънчево с русата плитка...
Върни се, за Бога! Къде си?

Оста́ви ме някога. Тук ме оста́ви.
И хукна подир ветровете.
А ето те... (Боже! Светът е направил
узряла жена от детето!)

Сега си различна. Косите ти – огън.
Но в погледа няма искрици.
Какво се е случило (Казвай, за Бога!)
с наивните детски зеници?

Обичаше лятото. Как ти личеше!
Светулки във джоба ти спяха.
Днес устните с цвят на узрели череши
мълчат. Как, за Бога, замряха?

Мечтаеше някога, дръзко и смело,
да взимаш от всичко по много.
Ръцете ти празни са, призрачно бели.
Какво те уплаши, за Бога?

Прости ми, но трябва и туй да те питам...
Защо ме оста́ви, за Бога?
А, знаеш ли, можех със тебе да скитам.
(Сърцата и повече могат.)

ЖЕНА ДА НЕ БЯХ

Погребях поредната агнешка кожа...
Омръзна ми, глупаво мое сърце!
Жена да не бях, бих подхванала ножа,
че първо изяждат добрите овце.
Все сляпо им вярваш. Не се ли научи,
че вълците дебнат зад мили очи?
Жена да не бях, бих ти въртнала ключа –
без път свободата най-страшно горчи.

Разбито на хиляди малки парчета,
не спираш, сърце, да хвърчиш от любов.
Жена да не бях, бих ти сякла крилете,
че празният полет е избор суров.
Отново си пепел... Не се ли настрада?
Сърце мое глупаво, ставаш за смях!
Жена да не бях, бих те пратила в Ада –
достатъчно в чуждите кладии горях.

Аз знам, че не си сътворено от глина,
но лесно, сърце, все те вадят с памук...
Жена да не бях, бих те давила с вино,
че трезвата мъка люти като лук.
Сърце поругано, забрави ли колко
лъстивци те ползваха, сякаш вертеп?
Жена да не бях... А жена съм до болка.
Без себе си мога, но не и без теб!

ДАЛИ Е СЪН

Притихнал дом. Прогнила, тъжна стряха
протяга криви пръсти зад дувара.
Мухи, къпини, трескот, птичи крясък
забъркват се в магическа отвара.

Чинарът в двора съхне. Люспи мъртви
в кората му напукана се спичат.
И ден, и нощ низ ствола му откъртва
въздишките си бухал. Стигма врича.

Къс прашен спомен скита безпосочно.
Загръща се с лазурна, чудна рамка.
Една надежда – ведра, непорочна –
простира кръшна, тънкострунна сянка.

Дали е сън – на маг измама ловка?
Не искам да избегна таз уловка.

МАГИЯТА НА МАНДРАГОРА

Златогривата есен омайва.
С багри ледени зима вещае.
Град и чума нарича нехайно.
Безутешни пътеки дълбае.

Сиви вълци в очите ѝ бродят.
Злобно вият. Предричат бедите.
Черни птици се реят на воля –
накължават лозници превити.

Този дом, омагьосан, пустее.
Лешояди из двора шушукат.
Ослепяло, огнището зее.
А в улуците вятър се щура.

Тук, под прага се гуши, вирее
мандрагора нащрек. И блещука...

НЕУТОЛИМА ЗИМА

Светулчено си тръгна лятото,
на бос крак шляпайки в простора.
Разтуха дири без умора
сиянието му подмятано.

Препускам с него... Лумват спомени.
Мъгла косите си провлачва.
А спомените чезнат в здрача,
от ветрове и страст поломени.

Бродирам жар в любов неслучена.
Сурова есен властно съмва.
Камшична струя хлад пребъдва
във мен, в пръстта, от скръб напукана.

Неутолима зима шурва
и дните ми с печал просмуква.

ЗЛОТО ОБИЧА ИЗБРАНИТЕ

Унес вилнее в очите ти.
Бурна, страстта не утихва.
И в поднебесната нива
бляска с искрици камшичени.

Жар – острострунна, кармична –
с ярост душата опива.
Стръвно надеждите срива.
В спомени прашни се стича.

Чезнат, не пеят днес птиците.
Бди тишина смъртоносна –
с адска палитра разрошва
черни, безродни къртичини.

Злото обича избраните –
гложди неистово раните.

ТАЗИ НИВА САМО МИ ОСТАНА

Тази нива само ми остана –
залиняла, настървена злобно.
Сея ничком в дните си прокобни.
Нощем зърното кълве го врана.

Изнурени, златните ѝ жили
веят скреж в утробата безплодна.
Вълчи вопъл разчегъртва бездна
с черно биле, трескот и бодили.

Но, щуреещ в тази преизподня,
дързък лъч прокобата стопява.
Днес отсявам житото от плява,
във сърцето с името Господне.

Вечност ще зачена невъзможна
и ще си отида – злак нищожен.

Първолега Маджарска

НЕ МОЖА ДА СЕ СТОПЛИШ, МАМО

Не можа да се стоплиш, мамо.
Зимата навлезе в кръвта ти венозно.
Изпълни те с иглички скрежни само.
Превърна се в прегръдка крива, грозна.

Кръстосваше ръцете и прегръщаше
изпъкналите кокалести рамене.
Или пък риеше джобовете прокъсани
с ръцете си, наподобяващи нозе на птици,
за малко да скатаеш
болката, студа и самотата си,
с която си
богопомазана.

Ако пресметна всички кибритени клечки,
с които си палила трепереща огъня,
ще опашат земното кълбо.
Кръг от запалени и загаснали клечки –
полуизгорели, скършени като теб,
без капчица фосфор.

Не можа да се стоплиш, мамо.
Сега ти е слънчево в Рая.
По кибритените клечки,
нанизани на стълба,
до него се възкачи душата ти.
Разкая се.
И там остана.

ЛЕНИВА ЗМИЯ Е РЕКАТА

Ленива змия е реката през пладнето,
на сянка се крие днес сред пущинаците.
Върбите я мамят, от слънце окадени,
закрили небето със облачни знаци.

Ще хукнем в житата, открили пътечка,
със пръчка усойна и камък в ръката,
усетили боси земята с петички,
ще сторим поклон на цветята от злато.

От мак ще направим мома с пелерина.
Лайкучка ще срещнем и росен синчец.
Върхът на дървото е гребнал от синьото.
Приспива гнездата гласът на щурец.

На жабите хорът тръстики люлее,
топуркат крачката на водните кончета.
В мен детство нахлува, зад тъгъл се смее,
препуска на воля със дървено конче.

ШЕПОТ

Отдавна е засипан този свят
под пласт от пръст и тишина...
Едно небе опасва ни с звезди
и късче хляб горчи като възмездие.

Отдавна е забравен този свят,
но нищо друго няма – да ни брани.
Тъгува нейде тихо старостта
по бавни черно-бели киноленти.

По родов свят и светли пълни къщи,
по слепите очи на онзи път, дете
не връща „пеещи каруци”, ни помни
детството с вълшебните му звуци...

По шепота на братя и сестри,
които още сричат обичта си....

ОПТИЧЕСКА ИЗМАМА

Навярно помниш онзи древен свят
на престарели опитни мъже
- кормчии на вълшебни бели яhti.
Трийсетгодишни бяха те, а ний
пораствахме с един захлас, повярвали
във лудостта на южните им сънища....

В безвремието... Така и не разбрахме
кога отново спуснаха платна.
Кога ни сграбчиха пустинни ветрове
и страшните ни котви ни обрекоха
на изненадващо обратно виждане

Сега е млад светът, но няма тайни...
И престарелите мъже ги няма...
И някак весел е, безумно весел
напук на цялата оптичка измама.

Трийсетгодишните отдавна са деца -
на раменете ни поплакват вечер...
Дано сърцата ни са опитни кормчии,
...за да са с тях, когато нас ни няма...

LENTO

Старомодно е това мълчание,
а остана у нас като ехо -
на невиджано синьо утро,
нейде там преди сто лета...

.....

... мина време от
онова омагьосване страшно на Кай,
който толкова думи изрече,
за да счупи само една -
нежнобялата ни за тишина....

А в душите ни зрееше нещо -
май си беше почти като приказка.
От раздрънкано старо пиано -
все звучеше тъй тихо /ададжо/
за свенливо очакване в шест.

Вечерта ни остави внезапно
във финал на забравен уестърн -
с уморени коне, с много прах...

Ако само за миг се спрем,
ще дочуем в тъй нежното /Lento/
... своя страх

ПОЗНАНИЕ

как те познавам
как те изгубвам
и как те прегръщам...

лудостта ми е пумпал
навит до тонална безкрайност
от това хвърковато движение в спирала
булеварди
площади
и улици

разпилявам се в низ от подробности
сред мъглите които са двойното було
на самотните пешеходци блуждаещи

любовта ти е онзи прекрасен часовник
циферблатът му – нежна окръжност от алефи
часовете описва – опасва
с възклицания
и радости

как те познавам
как те изгубвам
и как те прегръщам...

и как не разбирам живота такъв
малодушен
престорен
сякаш някой случаен чирак
занаята си дяволски в нас упражнява
на струнна китара от минали разриви
как те обичам...

СТРАХУВАМ СЕ ОТ ВДЪХНОВЕНИЕТО

страхувам се от вдъхновението, което може и да спре
да те наднича и да ме оглежда изпод кожата отвътре
езикът е една безкрайна долина на мъртвите поети,
а редовете – все така неверни мостове към времето
събирам краищата на дъното, останало
от сънища, нахлуващи като вълни в живота ми
не съм отпивал нито глътка от мастилото
преди да съм усетил полъх от ръцете ти,
които като танц на гълъби сред хората
прошарват фигури със неочаквани движения
мигът на твоето присъствие изпълва
със радост вечността, разпръсната на атоми
от всеки атом тъканта на мислите е паяжина,
в която нишките са струни от платното на душата ти,
а днес снегът е само бял костюм, със който
си тръгва този свят от този свят подир следите... без да пита
заспивал съм така – прелитайки над думите,
докосвайки едва сърцето на причината
да бъдеш Истинската Ти сред бури от налудничави
сълзи на сенки, бликнали от времето на кръгове.

КЪМ СЕБЕ СИ

Към себе си пристъпвам в прощъпулник неуверен
и шепа прах от спомени от детството събирам,
а времето пулсира в такт изкуствен и неравноделен.
В пунктир от мигове пространството извира.

Душата – като тъжен и самотен броненосец -
навива сенките на купове от остарели ризи:
петната от тъга са моят кух печат от восък,
със който подпечатвам мигове изнизани.

Сърцето ми – зрънце от пепел вулканична -
напътва лекомерните пращинки по предметите,
които се събират в ъглите на стаята и на карфичен
връх приличат мислите, събрани от поетите.

Не съм пристъпвал никога така добре обмислено,
размесил сенките, изпълнен с трепетно вълнение
от радостта да бъда себе си – като дърво разлистено
над млечен път преди експлозията на вселената.

МОНОЛОГ НА ГАЛАКТИЧЕСКИ СТОПАДЖИЯ

къде са очите, които съм следвал
като две пътеводни звезди
по маршрути трънливи на звездните карти?

къде са сълзите – комети
или лунните ладии...

тези очи са
крайпътните знаци по небесната магистрала
дали съблюдавам посоката
или те задминават ме
през окото безжизнено на илюминатора.

далеч преди този момент съкровен на пробуждане
или твърде отвъд, за да мога със бодро сърце
да надмогна причините
и отлепвайки длани от мислите
(черните дупки за всяко наивно и бяло усещане)
или галейки с пръсти космически
ронливата плът на вселената
(синкав ретуш на ветрило от бягащи спомени).

тези женски очи са превърнати
в мое вътрешно зрение
за думите,
сенките,
времето.

ОТКРОВЕНИЕ НА ЕДИН МОНАХ-КЪРТИЦА

ще трябва да дълбая
дълго,
продължително,
умишлено
и главно в себе си.

самотен и жесток
като къртица
във схоластични формули
по елипси непроходими
и в кръгове затворени
под гладката повърхност на
душата
(разяждащ и болезнен е за търсенето
всеки допир неочакван със
часа на светлината).

за да открия най-накрая
обелките на
жълъдите гнили
на живота –
животът, който не е сън,
а откровение
(Αποκάλυψις).

ще пиша стихове
ще самотея...

ДО ТЕБ

на татко

Вярата поражда чудеса.
Не унивай!
Има път в гората –
между клони,
корени,
стебла,
спъваш се,
ала вървиш нататък!
Не допускай болката,
страха...
Не разбивай чудото в зародиш!
Вярата е сила и съдба –
ако ти поискаш,
тя ще те проводи!
Виждала съм смисъл как расте,
щом душата с вяра го полива.
Не унивай!
Ето ме – до теб –
вяра и надежда
ти наливам!

ТОЗИ ЛЪЧ Е РАЗЛИЧЕН

Този лъч е различен,
но не виждаш от гордост!
През очите ти той е
и слаб, и студен,
едноцветен, невзрачен, дори прозаичен!
Но е истински огън за мен!
Той събуди душата ми!
Стопли духа ми!
Преобърна света ми,
създаде мечта!
Затанцувах от смисъл
и тръгнах да правя
неочаквано ценни неща –
пих от чуждата болка,
раздадох надежда,
подарих на живота си нови крила
и изпратих надвиснала зима без време.
Пролет пукна в очите ми!
Грейна дъга!
Дадох прошка и взех плодовете,
почерпих
с много нежност
изстинали близки сърца!
Този лъч е различен
и влива енергия –
да сме будни и живи
СЕГА!

УСЕЩАЛ ЛИ СИ?

Усещал ли си тишината в тебе –
не идват мисли,
истини
и думи...
Отпускаш се безпомощно
и дебнеш
как си отиват тихите минути...
Дори ги виждаш –
странни и големи,
оформени в охота непозната...
И няма смисъл да се бориш!
Ето –
душата е притихнала и няма...
Усещал ли си всичко надалече –
материята,
цвета
и
миризмата?
Потъваш в необятното,
където
сте само ти и...
Бога
в тишината...

В ПАЛИТРАТА ТИ

В палитрата ти има непипвани бои.

Защо рисуваш толкова еднакво?

Повтаряш до побъркване

едни и същи дни,

сюжетът разиграва се

стократно.

На сцената излизат

познатите лица,

изпитани надежди и обиди...

Редят се неотклонно

в душата ти неща,

които ти желаеш да си идат...

От утрото до залеза

си в някаква съдба,

обрекла те да нямаш

своя Смисъл.

На чувството за сигурност

си стъпила така,

че волята си вече

пренаписваш...

В палитрата ти – ето -

остават цветовете,

които ще изсъхнат

безвъзвратно...

От Бога не случайно

са в твоите ръце!

Но ти ги игнорираш!

Непонятно...

ПЪЛНА ЛУДОСТ

Някакво усещане без име
у мене нарисува красота,
издигна ме над битовата зима,
високо над баналните неща.
Душата си не можех да позная –
пораснаха и смисъл и крила,
а светлината имаше позлата,
по-ярка, завладяваща духа...
Усещането беше като чудо!
Откраднат рай
сред градска сивота...
Загубих се за малко.
Пълна лудост!
Но лудите
откриват
същността.

БОГОХУЛНО

...И изригна вулкан,
лава бе разпиляна.
Бог осъмна пиян,
че създал беше двама.
След големия взрив
зейна черната дупка.
Дяволът саможив
бе преспал с проститутка.
Към червена луна
хвъркна драконът огнен.
С главната новина
светна надпис на лого:
„Във светая светих
на геената в ада
върху борбен тепих
Бог и Дявол пропадат.“
Ангел, махнал с крила,
се засмя уморено.
На безброй хвърчила
се разпръсна вселената...

ПЕСЕН ЗА МАЙКАТА

В отрупаната със реси лозница
подслон намерила е бяла птица,
сред листите направила гнездо.
А ниско долу, под асмата скрита,
във сянката ѝ с нежност е завита
къщурка стара – родният ми дом.

Припича се на слънцето старица,
събираща последните искрици,
преди да падне пълната тъма.
Това е тя, обичната ми майка,
отпиваща от чаша чай със лайка,
Тя – стражникът самотен на дома.

Отслабнали са нейните зеници.
От виране по опнатите жици
душата много болка насъбра.
На твоето добро, познато рамо,
ще дойде, за да се наплаче, мамо,
една нехайна, лоша дъщеря.

А ти не искаш нищо във замяна.
Усмивката ти ще ни стопля, мамо,
когато нашите деца добри,
от нас си идат, пътя си открили,
без повече да търсят те закрила,
защото са порасли най-подир.

Под пролетно разлистена лозница
седи във сянката една старица,
към портата с надежда впила взор.
Бледнеят вече сухите зеници.
Отслабнала е силната десница...
И глъч оглася съботния двор.

НЕВЕНЪТ – ЦВЕТЕ ЛЮБОВНО

Цвете любовно разцъфна в градина,
там засадила го мома Галина.

Сутрин и вечер тя рано ранила,
кофа изваждала със геранило

и го поливала златен невяна,
песен му пеела – ведра, засмяна:

„Ой, цвете росно, ти, братко невяне,
цвете поникнало върху поляна,

дар ми дарувай, подарък любовен,
момъкът чакан с години, съдбовен.

Нека най-после той, цветенце, братко,
мой да е само, дори и за кратко.

Нека в очите му – кестен оброчен –
аз да се видя едничка... И почвам

да си мечтая жена да му стана...”
Сълзи тогава отрони невяна

и само изрече: „Моме Галино,
той люби друга от много години.

Момъкът дето ти чакаш и любиш,
подир магесница ум си загуби.

Нищо, че ти си работна и умна,
тя приласкава го с пламенни думи.

Сутрин с росица очите му мие,
нощем с магия му силите пие.

Ти забрави го, девойко Галино,
друг ще наричаш със обич любими,

друг ще е с тебе чак до смъртта си
и ще зарадваш със невинността си.”

Викна Галина, водата разплиска:
„Братко невяне, аз други не искам!

Мой ще е или на никоя друга!
Ще съм му верен другар и съпруга.

Дай ми от твоите оранжеви листи,
да му забъркам отвара златиста,

та щом намигна към него под вежди,
да я забрави и в мен да се вглежда.

Ще го привържа с железни окови
и за сърцето му ще съм готова.”

Тежко въздъхнал невенът любовен
и ѝ отпусна прашец, но отровен.

Знаеше, че за горкото момиче,
няма надежда със момъка личен.

Тъй се решил на постъпката смела,
дето и двамата в гроба отвела.

ЗЕЛЕНИТЕ БУЙНИ ТРЕВИ

Набери олеандър и мента
и със плащ от цветя ме завий.
Не допускай да свърши моментът
на зелените буйни треви.

Обжарено от слънцето тяло
с твойта мъжка прегръдка дари.
Отразен в земното огледало,
скарабей свят цикличност твори.

Вятър пръска навред аромати –
с олеандър и мента... Уви,
няма кой с грижа да ме изпрати
през зелените буйни треви.

КЛЮЧ ЗА ВСЕМИРА

Преди да се съмне, преди да осъмнем,
преди Вечността да познаем,
звучал си в дърво, в сянка, в камък и въглен,
а после... от слово си ваян.

При мене ти идваш по Божа пътека...,
така те очаквам... любовно,
редя те, зачерквам те, дишам те леко,
теб, биле добро и отровно.

Приседнеш на скута ми, станеш светулка,
ума и сърцето разтуриш,
в очите зазрееш... ту там си, ту – тука,
ти, скитнико – пристан и буря.

За злия си обич. За беден – погача
и прошка, измила крадеца,
със теб разточително плаща палача,
с теб – сол и вода за твореца...

Какво да се правя? Къде да те дяна,
щом Хаоса с Космоса сливаш?...
Раздавам те, литвам и... граници няма,
ех, птицо хартиена, жива.

И нека ме мислят за луд, непотребен,
и всеки ден нека умирам,
за мен и от мене роден и погребан,
Бог Стих,
ти си Ключ за Всемира!

МОЛИТВА

Когато се изгубя
в тъга или в заблуда,
заклучвам в длани тайнствени слова,
магия сякаш става,
молитва засиява
и в миг добивам сила на крила.

Молитва шепне в скута,
че за да бъде чута,
в сърцето трябва да се зароди,
очите да огрее,
и в огънче да пее,
и истински да вярваш в нея ти.

Душата ми полита
със тайнствена молитва
към Хората, Вселената и Бог:
разумни да живеем,
по пътя си да сеем
Любов, Надежда, Радост и Добро.

Да бъдем благодарни,
прощаващи, избрани
за нещо светло, пълно с красота...
Молитвените думи –
сърдечни, топли, чудни –
Спасение изпращат за света!

ЛЮБОВНА МАГИЯ

Направи ми магия любовна!
Разстели я по лунна вода,
после с капките живи съдбовно
ме ръси от пети до глава.

Тъй поръсвай, че дъх да не стига,
билки страстни, в сърце вкорени,
та вулкани от мен да изригват
и морета любовни вълни.

И когато по лунна жарава
стъпим двамата с тих благослов,
по небето следа да остава,
а земята да ври от любов.

Направи ми любовна магия,
извор жаден с очи засити,
в теб, магьоснико, аз да се впия,
моят ангел и кръст да си ти!

ЛОШИ МОМЧЕТА

Жените обичат лоши момчета!
Ах, как е обричаща тази любов!
Тя сякаш воюва до смърт с ветровете,
от пламък – разсипва се в пепелен сноп.

Жените жадуват лоши момчета!
Постилат в нозете им своя живот,
а после, след изгрев, раздават вендата
на грубо отгризнат, а тъй сочен плод.

Жените погубват лоши момчета!
Простреляни спомени в краен квартал
оставят горещи следи по сюжета...
... Уж лоши момчета, пък... споменът – бял.

Ах, лоши момчета, лоши момчета,
пълни с лъжи са очите ви, знам,
но можете с чудо от мъртви парчета
в сърце на жена да издигнете храм!

ОТКАЗВАМ ТЕ

Отказвам те както цигарите –
ще умирам ден-два, но ще свикна.
Отказвам те, както мечтан билет
за концерт на певец непристигнал.

Отказвам те, сякаш си разговор
с най-любим, но нежив събеседник,
подобно на оня тревясал двор
с цветовете на вишни последни.

Отказвам те както пътуване
по посоки реално-измамни
с илюзии дълго жадувани,
но към залез червен приковани.

Отказвам те както премеждия,
неразказани в нощи зелени
и както сърдечни съзвездия –
до последен дъх изпепелени.

Отказвам те както божествен миг,
окован, а изпял свободата,
но нощем прегръща сърцето ми
веригата с твой отпечатък...

ШАРЕНИ ЧЕРГИ НА „ПОПА”

Покрай платнища с книги и торбички с дюли
душите ни се разминават като сомнамбули –
на село дружно расли, а тук по градски чужди.
От фейсбук-близост сякаш само имат нужда.
Пък тази баба проснала ей там – на стъпалата,
в градинката на „Попа”, пред Нотариата,
до пейката с дежурните пияни
и музикант, фалшиво дразнещ милостта ни –
две черги шарени, все още с нафталина от сандъка.
За черни дни в тях малко видело за нас е скътала.
И се усмихва на света с най-скъпата си стока –
ще бръкне някой по-богат в сърцето си дълбоко
и ще си купи радостта ѝ: „Бабо, колко искаш? Колко?”
Не спира никой. Само куче лае и вдига крак –
маркира кротката ѝ болка.

Но се прехласват спрелите трамваи,
забравят си за миг маршрута.
А есента, от багрите втъкани смаяна,
килима от листа встрани избутва.
Да може като в Холивуд да стъпи,
макар и босо, върху звездните пътеки,
достойното за „Оскар” - зная, кът е –
Доброто, оцеляло у човека.
Не спира никой. Ала откъм „Левски”,
размахал сабя, възрожденски вятър
помита жълтоперията на забравен вестник
и към кашона с плетива дъха си мята.
Поне пък тези бебешки терлички
на неродените ни още внуци
по бабините черги да потичат,
преди градът да ги превърне във боклуци.

А Патриархът, гърбом, вижда всичко
и все тъй тихо благославя:
мечтите ни, играещи със себе си на жмичка,
заченати ин витро от суетна плява,
псувните даже, млъкналите песни...
И здраво стиска вярата във трите пръста:
„Кураж, народе мой! Голгота днес е,
но ти хвани юздите си и утре ще възкръс-
неш!”

ОЧАКВАНА

Макар очаквана, ще дойде ненадейно и за мен.
Ще изчегърта името ми триумфално върху камъка.
Не ù подсказвайте рождения ми ден.
Тя знае тази дата, обща и за двама ни.
Не искам да те срещам още, стой отвъд!
Близначки сме. Три мига, помниш ли, делеяха ни -
усещах хрипа ти по пъпната си връв,
но ревах първа, взех си кръста и ината,
за да последвам чак до гроб любимия Живот.
Понякога го губя със последния патрон на хоризонта,
от упор стрелящ в залезното зарево,
преди да хвърли фаса на допушения ден зад фронта си.
Тогава в мрак вървя, но вземам глобуса в ръцете си -
така
представям си, че е салфетка кръгла,
с която уж повдигам натежалата тъга,
увиснала на устните ми в двата ъгъла.
И викам, без да крия детския си сляп възторг,
щом куцо птиче преспите в душата ми премине -
меридианите ù да настрои в ла мажор,
да потанцувам със Живота като го настигна,
прощален валс по дансинга на точката на пътя.
Да съм в прегръдките му себе си дори ще изтъргувам.
Тогава идвай! Най-после ще те видя, Смърт,
когато няма вече със кого да се сбогувам.

БРОНЯ

Вятърът пори листата с „Калашников”.
Как ли не молих - не спира, а страшно е.
С град е минирал дъждът самотата ми.
Нямам ни броня, чадър... - А приятели? -
Тръгнаха празнично с лудите влакове.
Но ще преваря Земята! Очаквам ви
в мръсните гари наред с посрещачите,
в спрял дъх на здравец с магичното щастие
в миг да узнаеш, че някому нужен си
и да отпуснеш душата изпружена.
Смях да разлисти стрелите в колчаните.
Влак е животът. А спирка остана ли,
че да кривим светлината на изгрева
и да размътваме с камъни бистрото,
мравки да тъпчем по пътя за кефа си,
дребно да дъвчем на други успехите?!
Та нали вярваме още във приказни мелници,
в рицари с брони от споделености.
Още таим от мъзгата - човешката.
Резне ли с ножче приятел по грешките,
тя ще смали и страха, и тревогите,
прошка ще дирим до изнемогване.
Бог ще усети жарта на молбите ни,
свещ ако бъдем до края на дните ѝ...
Вятърът нека размахва калашници.
Негова воля. От град да се плаша ли?!
Глас е той само, нахалост подмята ме.
Имам си броня – имам приятели.

ОЦЕЛЯВАНЕ

Изгубена в пастта на планината,
ще оцелея ли от стръмния ѝ дъх,
подканящ ме да продължа нататък,
докато върховете станат мой недъг
и белокрилите пространства
ме грабнат – плячка на орел,
докато свободата ми се запиянства
с несъществуващия за духа предел,
докато моят страх да бъда ручей
не зърне себе си във огледалото на пропастта,
докато болката от падането ме научи,
че то е полет към небето на Земята,
но от обратната ѝ, сенчеста страна.

Дори да проумея острата му същност
с гигантски слалом през лавинното ни битие,
аз знам, че оцеляването ще е мнимо връщане –
едната крачка към живота ме доближава
до смъртта със две.

Двулик е зарът на спиралата вселенска.
Редуват се вода и зной, сълзи след смях, ези-тура.
Но стръмните мечти са за човека -
ни бяла смърт, ни черен огън ще ме спрат!

ПРИЗНАНИЕ

На жена ми

Не мога чудеса да подарявам,
ни слънчеви лъчи в коси да вплитам,
с гирлянди чувствата да украсявам,
в поля с мечти незрими да се скитам.

Не мога нежни стихове да пиша,
че лирата вълшебна на Ерато
в ръцете ми тъй нежно не въздиша.
Аз помня само онзи миг, когато...

Не мога и с ръка си на сърцето
в любов със кухи клетви да се вричам,
молитви да отправям към небето.
Но мога теб... до края да обичам.

КОГАТО СЕ СРУТИ ВЪЛШЕБНИЯТ МОСТ...

С дребнави неща претоварен,
взривяван от чести скандали,
Вълшебният Мост между тях се огъна,
потръпна предсмъртно,
а после... потъна
в катрана на ада.

Застинали гледаха как
замина с последния влак
и... еднопосочен билет,
една смъртоносно ранена любов.
На пустия вече перон
остана самотен кашон...
с отминало щастие
и жалки останки
от рухнали кули.

Подобни на мраморни статуи,
две осакатени самотни души,
стоят онемели от двете страни
на страшната пропаст
и с ужас разбират
кой... пътят им кратък
до другия бряг разруши.

До болка се взират „Отсреща“,

което е станало вече
непреодолимо далече.
И няма да може никой от тях
отново да стигне „Оттатък“,
където...
преди да се срути Вълшебният Мост,
с искрящи от обич очи и радостен смях
го чакаше „Някой“...

КОГАТО МЕЧТИТЕ ИЗЧЕЗНАТ...

На един приятел

Мечтите ти дават крила и надежда,
с които препускаш в света виртуален.
Но знай, че понякога той те отвежда
далече от нашия свят изначален.

Когато мечтите изчезнат, тогава...
отблизо ще срещнеш „на живо” живота,
за който си нямал реална представа.
И в него ще видиш... и Рай... и Голгота.

Мечтите са всъщност душевна витрина,
без нея човекът в робот се превръща.
Но винаги трябва да имаш причина,
която в реалния свят да те връща.

ОЧИТЕ ТИ

Обичам да те гледам във очите,
в които сякаш изгревът блести,
да виждам как попаднал лъч в косите
играе с тях, преди да отлети.

За мен очите ти са чудна книга,
която непрекъснато чета.
Но знам, че земният живот не стига
в едно посланията да сплета.

Очите ти са като фар вълшебен,
спасяващ заблудените души.
И този фар... за кой ли път пореден,
препятствията между нас руши.

Не може обич с думи да се мери...

Не може обич с думи да се мери,
че те по нейната повърхност плуват.
И никоя от тях не ще намери
пазар, където чувства се купуват.

Не казвай: „Всичко може да се купи!“
Не се продава обич, ни купува.
Щом етикет ѝ сложиш - тя се чупи,
дори престава и да... съществува.

Ела при мен, в очите погледни ме
и нека твоите очи открият,
че обичта ми носи твойто име...
не могат думите да го изтрият.

ПРЕЧУПЕНИ КРИЛА

Разхождам се загледан във морето,
а то гъмжило е от цветовете.
Далече нейде слива се с небето,
забравило за своите брегове.

Внезапно чувам “Индианско лято”
и спирам да послушам Жо Дасен.
А чувството ми... сякаш е разлято
отново върху есенен десен.

И времето, което всичко помни,
успя да върне образ избелял.
Като парченца от строшени стомни
се беше този спомен разпилял.

И сякаш чувам как едно момиче
с разрошени от вятъра коси,
красиво като първото кокиче,
отново мислите ми прекоси.

А чайките кръжат със вик сподавен
и кацат на отсрещната скала.
Оттам ми маха споменът забравен,
но вече... със пречупени крила.

ОКТОМВРИ

Изчезна златото на пясъка
и сив е гребенът
на морската вълна.
А роклите,
с бродерия от син възторг,
отдавна не цъфтят по плажа.
Вълна и бряг
сърдито си ръмжат.

Не те рисувам вече
върху пясъка...

ОБЪРКАНИ СЕЗОНИ

И моля те, не дърпай август
за опашката.

Не искай всичко
пак да се повтори.

Объркали сезоните,
цъфтят отново
диви макове,
а закъснелите глухарчета
кръжат безпаметно
във есенна ливада.

ИГРА НА ДУМИ

Тази игра на думи:
дребни монети,
разпилени по тротоара –
прегорели слънца.
Есенни дъждове
пазят спомени
за влюбено лято.
Въздухът още тежи
от солен дъжд
и мокри стъпки
по пясъка...

ОРХИДЕЯ В ПУСТИНЯТА

Орхидея в пустинята –
от други пространства
и други сезони дошла.
Сияе тук в сребриста лила,
с лунен лъч нарисувана
върху пясъчното море.
Един кратък свят,
който се разсипва по изгрев
в горещата длан на пустинята.

НОВА АЗБУЧНА МОЛИТВА

Ангелът небесен тук изпрати
Българското слово да звучи
Във молитва, стих и песен.
Граници да прекроява,
Думи – кодове да разчете
Етносът ни древен.
Животворна реч да блика –
Земен и небесен благослов.
И с камбанен ек
Йерархически да зазвучи
Към далечните предели.
Лесна слава да не търсим.
Мъдростта ни е от Бога дар.
На този кръстопът обветрен –
Огън нестинарски да запалим.
Под това небе на обичта
Рила е врата към Агарта.
Седем рилски езера
Тайни древни кривят –
Устрем на Духа;
Философия и Път.
Христос и Тангра бдят над нас –
Цвят на мъдрост да разлистим.
Чакаме знамения и чудеса:
Шесто чувство, шеста раса.
Ще пребъдем на това
Ъгълче на кръстопът Божествен.
Б – да смекчава гняв и суета.
Южен епос и живот – легенда.
Яздейки дойдохме, ще останем тука вечно!

НОЩТА, В КОЯТО ЧАНОВЕТЕ ПЛАЧАТ

Над стихнал свят, над беден и богат,
една звезда блести, пулсира
в неспирен бяг на своя кръговрат.

Разпръсква светлата си диря
и през светлинните години, в мрак
и студ, луната си намира.

Гальовно рони звездния варак,
лъчите греят над всемира.
Луната грейва – Вечност над овраг,

отмята мигом и раздира
на самотата тъжния воал.
Орфей потяга звучна лира.

В такава нощ, забравил скръб, печал
и даже Евридика, пее -
за миг щастлива обич закопнял...

Върхари вятърът люлее,
в тревата блесва капчица роса,
иззад чукарите светлее -

по склоновете утринна зора
премята плитки и пилее
на изгрева от светлата коса.

Безплътни сенки бавно тлеят,
над мури и ели простенва чан
и миг преди да излинее

небесният сумрак под плащ продран,
преди нощта да се притури
зад връх и дрипи да потули в свян,

по лунната следа се втурва
момиче с шепа чуден звезден прах.
Прескача пропасти и урви,

над спящите посипва кръшен смях
и те сънуват как политат
в космичен необят без капка страх -

една чудата земна свита,
поела мигом по следите на
момичето си от мечтите...

Но щом петел пропее в утринта,
а здрачът спусне морни клепки
пред слънчев лъч на изгревна заря,

звездата за последно трепка
и скрива своето момиче сред
кълбото с лунната пътека.

Пролайва пес, разсъмва се навред.
Ловци, дървари и косачи
надигат сънено главите след
виденията си и крачат
по своите пътеки през гори,
нивя, поляни... а кълвачът
потраква в такт с минутите безспир...
Но щом в дълбока доба съчка
пропука, щом ветреца изшумоли
далеч от хорски шум и глъчка,
те вдигат взор към тъмните ели
в очакване да сбъднат случка
от сънищата чудни призори...
Изнизва се денят полека
и в мрака огън сипва куп искри.
Заспива под завивка мека
притихналият свят, ала Драган
едничък броди по пътеки
сред пустошта да дири своя блян,
зад всеки храст и ствол се вира...
Но ето, че се мярва тънък стан,
огрян от светла лунна диря -
високо горе на скалата, под
която ручеят извира.

Тук всеки смръзва дъх, че няма брод,
ни път сред стражите – скали.
Водата блика на талази. Свод
небесен – царство на орли,
единствено допира звездни устни
до непристъпни висини.

Ех, пусти да са опустели, пусти
орисници и богове!
Кръвта издува вените, препуска –
към неизвестното зове.

Сърце юнашко тупка, ще се пръсне,
но как човек мига да спре?

В пестник се свиват тръпнещите пръсти,
въздъхва вятърът смълчан...
Перчем юнакът тръсва и чевръсто

протяга към кавала длан.
Мелодия нечувана извива
към невъзможния си блян

и тя се спира – приказно красива -
високо над света заспал,
а звуците омайват и опиват

с копнеж, любов, възторг, печал...
Не сеща никой как тънее, чезне
на мрака сънният воал.

Угасва тъничкият лунен резен,
а слънцето запалва лъч
по лъч със своя огнен жарък жезъл.

Сред екота на птича глъч
девойката се сепва, ала късно –
простреляна от слънчев лъч

се вкаменява мигом в светъл къс от
скалата - с профил мил, извит
към долината, дето се разпръскват

сребристи изворни води,
а момъкът се свлича на земята,
от горестта убит. Мълчи

притихнала гората. И водата
мълчи сред сгърбени върби,
а чановете плачат в тишината

и тихо шепнат се мълви,
че веда-самодива скришом гази
по тъмно росните треви.

Тя крие лунно биле в свойте пазви -
магьосва мъжките очи...
Легендата до днес реката пази,

пак мамят в лунна нощ звезди.
Мечти към тях се сипват на талази,
щом чан с копнеж заромоли.

ЛОГИЧНИЯТ ИЗВОД

Земетръс,
после - гръм,
после - град,
после - буря ...
Докога ли ще крачим по тази земя?

Ако трябва
ръка на сърцето да туря,
бих признал,
но душата ми май онемя.

Неприемливо,
страшно,
зловещо направо
ми изглежда логичният извод сега:

който сам се обрича на смърт
и забрава,
заслужава единствено крах...
и тъга.

СЕРГИЯ ЗА ЦВЕТА

Избрах си от сергия за цветя -
два гербера - за гроба на България.
А там - сред бурените и калта
ме дебнат псета, просяци и гарвани.

Да се облажат сладко от смъртта,
че лешоядите не спазват пости.
Остатъка от моята храна
очакват да им дам за „Бог да прости!“.

Но аз не моля Бог да Я прости.
Той няма за какво да ѝ прощава.
Ако е Господ - ще Я възкреси
и ще възвърне древната и слава.

Тогава, и единствено тогава,
ще се смиря, но няма да забравя.

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър Калчев

Помъдряване.....	3
Раздаване.....	4
Имах.....	5
Осъзнаване.....	6

Ани Стайкова – Иванова

Духовна империя.....	8
Сини фонтани.....	10
На самотната маса.....	11
Горди дървета.....	12
Необрани липи.....	13

Ани Китова

Детелина.....	14
Пътят на любовта.....	15
Портокалени спомени.....	16
* * *.....	17
Тази вечер.....	18

Атанаска Желязова

Сезонно вярна. Лятна.....	19
Морски триптих.....	20
Моят свят... понякога.....	21
Паноптикум за нея.....	22
По есенно самотно.....	23

Бианка Габровска

На прага.....	24
Жената на прага.....	25

Сън.....	26
Кривото огледало	27
Пепеляшка	28
Божидара Димова	
Неизбежно	29
Ако си тръгнеш сега... ..	30
Душа	31
Житни кръгове	32
Август.....	33
Валерия Тодорова	
Балада за музиканта	34
Молитва.....	35
Бонзай	36
Танц	38
Ваня Иванова	
Осланена вишна	39
Бургаска приказка.....	41
Бяла песен	43
Виолета Михова	
Пулсът на душата	46
Без дъх.....	47
В безкрая	48
Топъл лед.....	49
Предчувствие	50
Габриела Желязова/12 г/	
Синьо детство	51
Звездата в моя живот	52
Мое лято синьо, мое вълшебство.....	53
На село	54

Геолина Стефанова

Жажда, дълга като песъчливия бряг на море ...	55
Бродница в човешки дом не влиза.....	57
Когато заплаче кукла	58
Нощ-неверница краде съня ми	60
Облаци- гондоли сиви отнасят моята печал	62

Димитър Никифоров

Бодлив и неприличен	64
Без артритни капризи	65
Всичко е любов	67
Монолог	68
Ковачът на думи	69

Донка Чолакова

До юмрук кая и обратно	70
Оазис	71
Непреходност.....	72
Към следващото лято	73

Дора Трифонова

Жрица съм на любовта.....	74
Бъди благословена, Ево	75
Завръщане към първата любов	77
Гробище	78
Превърнах се в море.....	79

Ивайло Янакиев

Вечери	80
На майка ми.....	81
Сънна апнея.....	82
Тротилово сърце.....	83

Иван Христов	
Белоснежна красота.....	84
Между деня ни и нощта.....	85
Очите ти ме срещат все така.....	86
Любов	87
Помен	88
Илияна Каракочева /Ина Крейн/	
Както	89
х х х	90
Червена рокля	92
Искрено и лично до Вапцаров	93
Магично лято	94
Ирена Бочева	
***	95
ДЪЖДОВНО	96
ТЯ	97
Ревнива Луна	98
След любовта.....	99
Йорданка Гецова	
***	100
Порой	101
Късно перо	102
Безпричинно	103
Замълчах.....	104
Камелия Виденова	
Ограда	105
Любовен танк	106
Фаталната жена.....	107
Нежна гара	108

За какво са ми думи.....	109
Красимир Тенев	
* * *	110
Последната вечер на юни	111
Сънуван спомен	112
Спомен.....	114
Изкусителка.....	115
Мариела Пидева	
Вятър в партитурата.....	116
Когато си представих, че те има	117
Пространството към теб	118
Щурее ми се още ей така	119
В каква безкрайност къпехме се с тебе.....	120
Мила Велчева	
Тя е наше момче.....	121
Подозрително искрено.....	122
Премълчаното.....	123
Тъничкото острие на спомена	124
Едно обичане.....	125
Нели Господинова	
Мъртво море	126
Пасажът на надеждата	127
Неизпратено стихотворение	128
Не като в приказка.....	130
Николай Дялков	
Морето на спомена	131
Ветре проклети	132
Орисия	133
Очите ти	134

Стихче за теб	135
Николина Милева	
За последно	136
Като бряг	137
С дъх на обичане	138
Кехлибарено	139
Приказките, всъщност, са за слабите	141
Нина Чилиянска	
Завръщане.....	142
Да обичаш на инат	143
Побъркан дъжд.....	144
Каква съм	145
На сина ми	146
Павел Горинов	
Седя си и те чакам уморено.....	147
Промъквам се през твоите бодли	148
Подари ми сълза на сбогуване	149
И бавно се топят мъглите ти	150
Разбягаха се всички пеперуди.....	151
Павлин Пушкаров	
Дълбоки чаши залез... ..	152
Улица „Париж“	154
Облечете се... ..	156
Павлина Гатева	
Дименсии	157
Буря.....	158
Честито! Минавате на следващото ниво!.....	159
Крушова сладост	160
Закономерност	161

Пепа Лулова	
Flamenco	162
Малкият Дявол	163
Доброто момиче	164
Сърцата и повече могат	165
Жена да не бях.....	166
Пламенка Чифлигарова	
Дали е сън	167
Магията на мандрагора	168
Неутолима зима	169
Злото обича избраните	170
Тази нива само ми остана	171
Първолета Маджарска	
Не можа да се стоплиш, мамо	172
Ленива змия е реката.....	173
Рашел Леви	
Шепот	174
Оптическа измама.....	175
Lento	176
Росен Кукушев	
Познание	177
Страхувам се от вдъхновението	178
Към себе си	179
Монолог на галактически стопаджия	180
Откровение на един монах-къртица	181
Румяна Бакърджиева	
До теб	182
Този лъч е различен	183
Усещал ли си?	184

В палитрата ти	185
Пълна лудост.....	186
Румяна Пелова	
Богохулно.....	187
Песен за майката	188
Невенът – цвете любовно	190
Зелените буйни треви	193
Татяна Йотова	
Ключ за всемира.....	194
Молитва.....	195
Любовна магия.....	196
Лоши момчета.....	197
Отказвам те.....	198
Тотка Савчева	
Шарени черги на „Попа”	199
Очаквана	201
Броня.....	202
Оцеляване	203
Христо Запрянов	
Признание.....	204
Когато се срути Вълшебният Мост.....	205
Когато мечтите изчезнат.....	207
Очите ти	208
Пречупени крила.....	209
Цветана Качерилска	
Октомври	210
Объркани сезони.....	211
Игра на думи	212
Орхидея в пустинята.....	213

Нова азбучна молитва.....	214
Цветелина Йорданова	
Нощта, в която чановете плачат.....	215
Яким Дянков	
Логичният извод.....	220
Сергия за цветя.....	221

